

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἔξοχην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, εὐληθεὶς παρεσχόν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κοινοταγνικουκόλεως ὡς ἀναγνωστικὸν ἔργον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100, Ἐξέμνηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατρί. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ Ἰσπανίας ἔν γένει ἄν ἄλλων κρατῶν ἀελλίνα 10.

Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΤΗ ΤΩ. 1878

ΙΑΡΥΤΗ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουθήμετου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδμηίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρθάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθήναι 30 Μαΐου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 26

ΔΑΥΙΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ CH. DICKENS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Νὰ ξέρετε ἔμως, ὅτι θὰ ἔχετε νὰ κάμετε μαζί μου. Θὰ διεκδικήσω τὰ δικαιώματά του, καὶ δὲ θὰ σὰς ἀφίσω νὰ φάτε οὕτε δεκάρα ἀπὸ τὴν περιουσία του.

— Δὲν εἶχα ξαναἰδεῖ τέτοια γυναῖκα! εἶπε ἡ μὲς Μόρτον.

— Ἡ μήπως νομίζατε ὅτι, ἀφοῦ τοῦ σκοτώσατε τὴ μητέρα του, μὲ τὴν τυραννικὴ ζωὴ ποὺ τῆς κάνατε, θὰ σὰς ἀφίσω ἐγὼ νὰ ἐκμεταλλευθῆτε τώρα καὶ τὴν κληρονομία της; . . .

— Αὐτὴ εἶναι ἡ τρελλὴ ἡ μεθυσμένη, μουρμούρισε πάλι ἡ μὲς Μόρτον.

— Αὐτὰ εἶχα νὰ πῶ! Δὲ θὰ τοῦ πάρετε μήτε δεκάρα! Θὰ ἔχω ἐγὼ τὸ νοῦ μου! Τώρα ἔμπρός, ἀδειάζετε μου γρήγορα τὴ γωνιά!

Ὁ κ. Μόρτον στεκόταν ὀρθῶς πλάι στὴν πόρτα, καὶ διατηροῦσε ἓνα παγωμένο χαμόγελο, θέλοντας νὰ δεῖξει ἔτσι τὴν ἀταραξία του. Μὰ στὰ τελευταία, δὲν μπόρεσε πιά νὰ κρατήσῃ τὴν ὑποκριτικὴν του στάση καὶ ἔγινε κίτρινος ἀπὸ τὸ κακό του. Ἀλλὰ ἡ θεία μου εἶχε πάρει τόσο ἐπίφοβον ἔκφραση καθὼς ἦταν ὀρθῶς καὶ τοὺς ἔδειχνε τὴν πόρτα, ὥστε οἴγουρα ὁ κ. Μόρτον τὴ φοβήθηκε καὶ ἔκρινε φρόνιμο νὰ πάρει τὴν ἀδελφή του καὶ νὰ φύγει, ἔτσι διωγμένος ἐλευινά, χωρὶς ν' ἀπάντησῃ λέξη.

* *

Ἀφοῦ ἔφυγαν, ἡ θεία μου ἠσύχασε πάλι σιγά-σιγά, καὶ τότε ἐγὼ πῆρα τὸ θάρρος νὰ τὴ φιλήσω καὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσω γιὰ τὴν τόση της καλωσύνη. Ὑστερα ἔσφιξα τὸ χέρι τοῦ κ. Δίκ καὶ τὸν εὐχαρίστησα καὶ αὐτὸν γιὰ τὶς καλὲς του διαθέσεις.

— Στὸ ἔξῃς, τὸ παιδί αὐτὸ εἶναι δικό μου, εἶπε ἡ θεία μου, καὶ θὰ λέγεται Δαυὶδ Κόππερφηλδ Τρότγουδ.

Κι' ἔτσι, μὲ τὸ καινούργιο μου ὄνομα, ἀρχίζε κι' ἡ καινούργια μου ζωὴ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ἡλέν ἀπ' τὴν ἀρχὴ

Ἡ θεία μου μ' ἀγαποῦσε σιγὰ σιγὰ

σὴν ἀληθινὴ μητέρα. Δὲ μὲ φώναζε Δάβυ, ἀλλὰ Τρότ, ποὺ ἦταν σύντμηση τοῦ Τρότγουδ. Ἦταν κι' αὐτὸ μιὰ ἰδιωτοπία της.

— Τρότ, μοῦ εἶπ' ἓνα βράδυ, ἐκεῖ ποὺ ἔπαιξε σκάκι μὲ τὸν κ. Δίκ, δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦμε τὴ μὲρμωσή σου.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΛΙΖΑ ΚΑΝΕΙ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ

Θέλεις να σε στείλω εσωτερικό σ' ένα σχολείο;

Απάντησα ότι αυτό το ήθελα μ' όλη μου την καρδιά.

— Καλά λοιπόν. Αύριο θα φύγεις.

Το άλλο πρωί, ήθελον με πήρε με τρέμα της, οδηγώντας μόνη της το γκρίσο του αλογάκι, χωρίς να τη νοιάζει αν ο κόσμος την κοιτάζε περίεργα.

— Έχει πολλά παιδιά αυτό το σχολείο; ρώτησα τη θεία μου.

— Δεν ξέρω, μου απάντησε. Θα πάμε πρώτα στον κ. Βίκφυλδ.

— Αυτός έχει το σχολείο;

— Όχι, αυτός είναι ο δικηγόρος μου, που μου κάνει όλες μου τις δουλειές.

Φθάσαμε στο Καντέρμπορου και τ' άμαξί σταμάτησε μπροστά σ' ένα παλιό σπίτι, με μια μεγάλη παλαική πόρτα.

Χτυπήσαμε και μας άνοιξε ένας νέος κατάχωρος σαν το φλωρί και άδυνατος σαν σύρμα.

— Ο κ. Βίκφυλδ είναι μέσα; ρώτησε ή θεία μου.

— Μέσα είναι, περάστε, κυρία, απάντησε ο νέος.

Μπήκαμε σ' ένα σαλόνι γεμάτο παλιά σοβαρά έπιπλα, όπου σέ λίγο μπήκε ένας κύριος και μās πήρε μέσα στο γραφείο του, γεμάτο χαρτιά, βιβλία και δικογραφίες.

— Από δω ο άνεψιός μου, κύριε Βίκφυλδ, είπε ή θεία μου.

— Μπά; έχετε και άνεψιό; ρώτησε ο δικηγόρος.

— Ναι, τον υιοθέτησα και θέλω να φροντίσω για τή μόρφωσή του. Μπορείτε να μου βρήτε ένα σχολείο, όπου να διδάχθαι και να ζει σαν άνθρωπος;

— Έξω ένα πολύ καλό σχολείο, αλλά δυστυχώς δε μπορεί να μπει ο άνεψιός σας εσωτερικάς, γιατί είναι συμπληρωμένος ο αριθμός.

— Καλά. Πάμε να ιδούμε το σχολείο, κι' αν μείνω ευχαριστημένη, όταν γυρίσουμε, φροντίζουμε για σπίτι όπου να μένει.

Μ' άρρισαν εκεί, σέ μια πολυθρόνα του γραφείου, και πήγαν μαζί να ιδούμε το σχολείο, όπου θά μ' έγγραφαν. Η θεία μου γύρισε πολύ ευχαριστημένη από το σχολείο, αλλά όχι κι' από τὰ σπίτια, όπου είχαν ζητήσει δωμάτιο.

— Δεν ξέρω τί να κάμω, κύριε Βίκφυλδ, είπε στο δικηγόρο της.

— Θα σάς πω' εγώ κάτι τι, που θα σάς διευκολύνει, απάντησε ο κ. Βίκφυλδ. Τό παιδί φαίνεται ήσυχο και δε θά μούφερνε καμμιά ένδοληση, αν τὸ αφήνατε να τρώει και να κοιμάται στο σπίτι μου. Και ύστερα φροντίζουμε με τήν ήσυχία μας, να βρούμε καλύτερη λύση.

Η θεία μου έμειν' ένθουσιασμένη μ' αὐτή τήν πρόταση κι' ο κ. Βίκφυλδ μου είπε:

— Έλατε τώρα να ιδήτε και τή μικρή μου νοικοκυριά.

Ανεβήκαμε μιά σκοτεινή σκάλα και μπήκαμε σ' ένα σαλόνι μ' έπιπλα παλιού ρυθμού, όπου βασιλεύε βασιλεύ ήσυχία. Αλλά σ' όλα τὰ βάζα ήταν φρέσκα λουλούδια και δεν έβλεπε κανείς πούθενά ούτε τόση δά σκόνη.

Ο κ. Βίκφυλδ φώναξε:

— Αγγή!

Κι' άμέσως μιά μικρή κοπέλλα, σχεδόν στήν ήλικία μου, μπήκε στο σαλόνι και φίλησε τόν πατέρα της. Ήταν χαρούμενη και άθωα, σαν ένα λευκό λουλούδι. Μά μέσα στα μάτια της διάβαζε κανείς μιά βαθειά έκφραση σοβαρότητας, που μου έκαμ' έντύπωση άλησμόνητη.

— Αυτή είναι ή μικρή μου νοικοκυριά, ή κόρη μου Αγγή.

Αληθινά, ο πατέρας της τή μεταχειρίζοταν σά μεγάλην. Τής είπε ότι εγώ θά έμωνα σπίτι τους κι' αὐτή άκουγε με τή σοβαρότερη προσοχή. Στο τέλος είπε στή θεία μου να πάει μαζί της για να τής δείξει τὸ δωμάτιό μου.

Πήγαμε δλοι μαζί και μείναμε ένθουσιασμένοι από τὸ θαυμάσιο δωμάτιο, που μάς έδειξε.

Η θεία μου με πήρε κατά μέρος και μούδωσε ένα σωρό συμβουλές.

— Μήν πεις ποτέ φέμματα, μή φανεις ποτέ σκληρός στους άλλους. Τρότ, — μου είπε στο τέλος — και τότε μπορέ να έχω ελπίδες για τὸ μέλλον σου.

Εγώ τής ύποσχεθηκα, με δάκρυα στα μάτια, να κάμω σ' τι μπορέσω για να τήν ευχαριστήσω, κι' εκείνη με φίλησε κι' έφυγε βιαστικά-βιαστικά, σά να τήν κυνηγούσαν. Σκέφθηκα ότι ίσως δεν ήθελε να ιδούν τὰ δάκρυά της.

Αργότερα, ή Αγγή, μās φώναξε στο τραπέζι και με τὸ φαγητό καθήσαμε και κουβεντιάσαμε ως τήν ώρα του ύπνου. Τότε ο κ. Βίκφυλδ φίλησε τήν κόρη του, πήρε τὰ κερά και πήγε στο γραφείο του να έρρασθαι. Εγώ ανέβηκα στο δωμάτιό μου και κοιμήθηκα για πρώτη φορά στο νέο μου σπίτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'
Τὸ νέο σχολείο

Τ' άλλο πρωί άρχισε πάλι για μένα ή ζωή του σχολείου. Ο κ. Βίκφυλδ με πήγε σ' ένα μεγάλο κι' επίδλητικό κτίριο με μεγάλη αὐλή, που από μακριά καταλάβαινε κανείς τὸ σοφό κι' επίσημο-μονικό του ύψος.

Με παρουσίασε στο δόκτορα Στρούγκ, τὸ διευθυντὴ του σχολείου. Ήταν ένας ήσυχος άνθρωπος, που καθόταν μέσα στη βιβλιοθήκη του και μελετούσε. Μούσφιξε τὸ χέρι, μού εὐχήθηκε τὸ καλὸς ὧριες, και μού είπε ότι είχε τήν ελπίδα πως γρήγορα θά προόδευα.

Η τάξη ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο στήν άκρη του σχολείου, που έβλεπε

στο μεγάλο κήπο. Καμμιά εικοσιπενταριά μαθητὲς μελετούσαν τήν ώρα που μπήκαμε, ο κ. διευθυντὴς, ο δικηγόρος κι' εγώ. Σηκώθηκαν δλοι για να χαιρετήσουν τὸν κ. Στρούγκ κι' έμειναν ὄρθιοι, ὅσην ώρα ήταν μέσα ο διευθυντὴς με τὸν κ. Βίκφυλδ.

— Κύριοι, είπε ο διευθυντὴς, σās παρουσιάσω' έναν καινούργιο συμμαθητὴ σας: τὸν κ. Τρότγουδ Κόπερφηλδ.

Ένα ψηλό παιδί, που λεγόταν Αδάμ και καθόταν στο πρώτο θρανίο, βγήκε από τή θέση του και με πλησίασε, για να μου πει τὸ καλωσόρισες από μέρους δλης τής τάξης. Φαίνεται ότι ήταν ο καλύτερος μαθητὴς στο σχολείο, και τόν είχαν διορίσει άρχηγό στήν τάξη. Φορούσε άσπρη γραβάτα, που τόν έκανε να μιάζει σά νεαρός άγγλος παπάς. Με πήρε και με παρουσίασε στους άλλους μαθητὲς και στους δασκάλους, κι' ύστερα μούδειξε τή θέση μου στο θρανίο με τόση χάρη και φιλοφροσύνη, που άληθινά μ' έκαμε άμέσως να τ' αγαπήσω αὐτὸ τὸ σχολείο μ' όλη μου τήν καρδιά.

Κι' όμως, φαίνεται ότι είχα ξεσυνεθίσει πιά τή συντροφιά με τέτοια παιδιά, ύστερ' από τόνον καιρό που δουλευα μαζί με τόν Μικ Βάλκερ και τόν «Πατάτα», κι' αίσθανόμουν τώρα μεγάλη στενοχωρία. Είχα ξεσυνεθίσει πιά να παίζω και να διασκεδάζω με συνομηλικούς μου, και θά τούς φαινόμουν άξέλιος και στραβοκάνης.

Τὰ λίγα χρόνια που είχα μάθει με τή βέργα του κ. Κρίκλ, τὰ είχα ξεχάσει ολότελα πιά, και ύστερα από μικρή εξέταση, ο δάσκαλος έκρινε ότι έπρεπε να με κατατάξει στήν τελευταία τάξη του σχολείου.

Εγώ τώρα είχα έναν κρυφὸ φόβο, μήπως οι τρόποι μου φανέρωναν τήν ταπεινή ζωή, που είχα περάσει τόνον καιρό. Γιαυτό, εὐθὺς μόλις τελείωσε τὸ πρώτο μου μάθημα, πήρα τὸ καπέλλο μου κι' έφυγα τρεχάτος από τήν αὐλή, χωρίς να πιάσω γνωριμία με κανέν' από τὰ καλά και πρόθυμα έκείνα παιδιά.

Όταν όμως έφτασα στο κ. Βίκφυλδ, με τὰ καινούργια μου βιβλία στο χέρι, οι φόβοι μου αὐτοί άρρισαν να περουν, και άθήσα στο ὄραιο μου δωμάτιο να μελετήσω ως τήν ώρα του φαγητού.

Όταν κατέβηκα για τὸ τραπέζι, ήμουν γεμάτος ελπίδες, ότι γρήγορα θά γινόμουν μαθητὴς τής προκοπής.

Η Αγγή ήταν κάτω και περίμενε τόν πατέρα της, που είχε άργοπορήσει στο γραφείο του, συνομιλώντας με κάποιον πελάτη.

— Σ' άρέσει τὸ σχολείο του κ. Στρούγκ; με ρώτησε ή Αγγή.

— Μ' άρέσει, αλλά δεν τὸ συνείθισα ακόμα, απάντησα εγώ. Σὺ δεν πηγαίνεις στο σχολείο;

— Όχι, μου είπε ή Αγγή. Ο μπαμ-

πάς θέλει να μένω στο σπίτι να του κρατῶ τὸ νοικοκυριά. Η μαμά πέθανε όταν γεννήθηκα εγώ και δεν τή γνώρισα ποτέ. Μόνον τὸ πορτραίτο της ξέρω, που είναι κρεμασμένο εκεί ψηλά.

— Ναι, είπα εγώ, κοιτάζοντας τὸ ὄραιο πορτραίτο, μοιάζετε πολύ.

— Έτσι λέει κι' ο μπαμπάς... Α, να τος!

Ο κ. Βίκφυλδ μπήκε μέσα γελαστός και χαρούμενος, φίλησε τήν κόρη του (πως τήν αγαπούσε, αὐτὴ ήταν ὄλη του ή ζωή!) μούσφιξε τὸ χέρι και μού είπε ότι στο σχολείο του κ. Στρούγκ θά περνούσα καλά, γιατί ήταν ο καλύτερος άνθρωπος του κόσμου. Ύστερα καθήσαμε να φάμε.

Μετὰ τὸ φαγητό, πήγαμε στο σαλόνι, ή Αγγή έπαιξε πιάνο, μιλήσαμε, γελάσαμε, παίξαμε ντόμιο. Ύστερα εγώ έφερα τὰ βιβλία μου να τής τὰ δείξω, εκείνη μού είπε ότι ήξερε (κι' ήξερε πολύ περισσότερο απ' ὅσα φαινόταν) και μού έδωσε πολύ χρήσιμες οδηγίες για τή μελέτη μου.

Τέλος, σηκώθηκε να πάει να κοιμηθεϊ, και πριν φύγω κι' εγώ, ο κ. Βίκφυλδ με κράτησε και μού είπε:

— Προτιμάς να μέινεις ἐδῶ, Τρότγουδ, ή να πάς σ' άλλο σπίτι;

— Εδῶ! απάντησα εγώ μ' όλη μου τήν καρδιά.

— Τὸ λες με τήν καρδιά σου; Δε βρίσκεις τὸ σπίτι μας κάπως μελαγχολικό;

— Καθόλου. Είναι ὅσο εὐχάριστο μποροῦσα να φαντασθῶ.

— Μείνε λοιπόν μαζί μας. Και σε σένα θά κάνει καλό, και σε μένα και στήν Αγγή.

Μούδωσε ένα φιλικὸ χτύπημα στον ὤμο, και μού είπε ότι μποροῦσα κάθε βράδυ να κατεβαίνω στο γραφείο του και να διαβάζω. Τόν ευχαρίστησα κι' ήμουν, έκείνο τὸ βράδυ, ένας από τούς πρὸ εὐτυχισμένους ανθρώπους του κόσμου.

(*Ακολουθεϊ)

Η ΛΑΜΠΑΔΑ

Άκούω τις καμπάνες να χτυπάνε... Μάνα γλυκειά, που πάν οι χριστιανοί; Μέσα μου ανασιχντάει κάποια φωνή και κάποιο φῶς τὰ μάτια μου ζητάνε.

Ὡ, πόσο πλῆθος!.. Τὰ κεριά κρατάνε και μιά άμονία με φτάνει σιγανή. Στήν ὄψη τους τήν τόσο μακρινή! Πῶσες χαρὲς κρυφές να τή φοιτάνε!

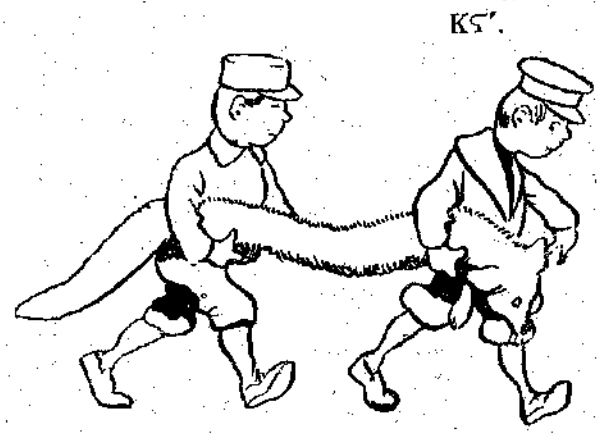
Ὡ! μὸ δεν ξέρω γιατί κλαίω τώρα... Μήν είναι άπόψε του Πάσχα ή βραδυά! Που μούδες, μάνα, πως θαβῶ γιατρεία!

Έλα κοντά μου, στή χαμόδουνη ὄρα δώσε μου μιά λαμπάδα ν' φωτίση. Τή μικρή μου ζωή που πάει να σβύση.

MΕΡΙΚΑ Ν. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Μιά μέρα, ενώ ή μίς Μπέτση — έκανε μάθημα τής μικρής Θάλειας, τής κόρης του πυγοδεσπότη, άπάνω, στή βιβλιοθήκη του πάργου, — ο Πολύβιος κι' ο Γεῶργος μπήκαν στήν εσοχη κάμαρα της κι' άρχισαν να ψάχνουν.

Τί γύρευαν άραγε; Δεν άργησα να τὸ μάθῶ. Γιατί σέ λίγο τούς είδα να βγαίνουν, κρατώντας κι' οι δυὸ ένα μπουά από γούνα άλεποῦς. Ήταν πολύ μεγάλο κι' είχε μπροστά τὸ κεφαλί του ζῶου και δυὸ ποδαράκια. Πίσω μιά μακριά ουρά. Μ' αὐτὸ τὸ ζεστὸ μπουά τύλιγε τὸ λαιμό της ή μίς Μπέτση όταν έκανε κρύο. Γιατί δεν είχε γούνα δική της, ὅπως εμεϊς οι γάτοι.

Απόρησα: Τί τὸ ήθελαν; γιατί τής τὸ πήραν; και γιατί γελοῦσαν ἐτσι πονηρά; Κάτι πολὺ-πολὺ άστειο θά σχεδίαζαν βέβαια...

Αλλά για να μὴ τούς ιδῆ κανένας, βγήκαν κρυφά από τὸ πάροκο, τράβηξαν κατά τὸ χωριὸ και σταμάτησαν ἀπὲξω από ένα σπίτι, που ὄλοι του οι κάτοικοι έλειπαν στα χωράφια. Στήν αὐλή ὑπῆρχε ένας πάγκος. Εκεί έββαλαν τὸ μπουά κι' άρχισαν τὴ δουλειά τους, βέβαια πως δεν τούς έβλεπε μάτι.

Δεν ήξεραν όμως πως εγώ, από περιέργεια, τούς είχα ακολουθήσει και, κρυμμένος κάπου-έκει, είχα τὰ μάτια μου πάνω τους.

Ὁ Πολύβιος έβγαλε ένα ψαλλίδι και, με τὴ βοήθεια του συντρόφου του, έκαμε έν' άνοιγμα στήν κοιλιά του μπουά, δηλαδή τής άλεποῦς. Έπειτα τὸ

είπε κάτι σιγά — δεν τάκουσα — και τότε ο Γεῶργος έτρεξε ως τόν περιστεριώνα και σκαρφάλωσε άπάνω.

Ὁ περιστεριώνας ήταν στήν κορυφή ενός στύλου, ψηλά. Ὁ Γεῶργος όμως ήξερε περίφημη γυμναστική, καθῶ; άκουσα μάλιστα, είχε πάρει και βραβεϊο στήν αναορίχηση. Του ήσαν λοιπόν παιχνιδιά να σκαρφαλώση στον περιστεριώνα. Και σέ λίγο τόν είδα να κατεβαίνη από κει, κρατώντας ένα μεγάλο άσπρο περιστέρι.

— Α, μπράβο! του φώναξε ο Πολύβιος. Αὐτὸ κάνει. Θα πετῆη λαμπρά.

— Θα πετῆη σαν άετός! είπε με καμάρι κι' ο Γεῶργος.

Τότε μαζί κι' οι δυὸ, έχωσαν στήν κοιλιά τής άλεποῦς τὸ κακόμοιρο τὸ περιστέρι, έσορσαν καλά τὸ άνοιγμα που είχαν κάνει στή γούνα, κι' έπειτα, με τὸ ψαλλίδι, έκαμαν άλλα δυὸ άνοιγματα μικρότερα στα πλάγια, απ' όπου τρά-

MΕΡΙΚΑ Ν. ΦΑΛΑΓΓΑ

βηξαν κι βγαλαν έξω τις φτερούγες του περιστοριού. "Έτσι τα κακόπαιδα κατασεύασαν ένα πολύ παρόξενο ζώο, άγνωστο όλωςδιόλου στη ζωολογία, — άγνωστο άνομα και στη μυθολογία — που είχε κεφαλί άλεπουός, ποδαράκια φώκιας, κορμί φιδιού και φτερά πουλιού!

— Είδες τί ώραίο; φώναξε ο Πολύβιος.
— Μα πετάει κιάλας; ρώτησε ο Γεώργιος.
— Πιστεύω. Για κράτα δώ να ιδούμε.

"Ο Γεώργιος, άνεβασημένος στον πάγκο, έπιασε το ζώο απ' την ουρά. Και τό είδαμε τότε να πετάνε με τόση δύναμη, που κόνταψε να του φύγη απ' τα χέρια.
— Βάστα το καλά, μη μας φύγη! φώναξε στο σύντροφό του ο Πολύβιος. Και στάθηκε μπροστά για να καμαρώση το έργο του.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΗ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιά φορά κι' έναν καιρό, έβασίλευε σε μιιά πολιτεία ένας νέος Βασιλιάς, μά τί Βασιλιάς! είχε τόσες πολλές χάρες άπάνω του, που λίγοι σ' αυτόν τον κόσμο τις έχουν έτσι μαζεμένες: καλός, δμορφος, παλγκάρι κι' έξυπνος δσο μπορεί να γίνει ένας άνθρωπος.

Είχε κι' έναν άφροσωμένο ύπασπιστή, που για χατήρι του και στη φωτιά έπεφτε άκόμη, γιό παλαιου παλκιανού, και μ' αυτόν από τα παιδικά τους χρόνια ήταν άχώριστοι φίλοι και σύντροφοι.

Αντάμα οι δύο τους σαν ήταν μικροί, έπαιζαν κι' έκαναν όλων των λογίων τις τρέλλες, και σαν μεγάλωσαν, ή πιδ συνηθισμένη τους διασκέδαση ήταν να βάζη ο ένας τον άλλον να λύνη αίνίγματα, μαντέματα, προβλήματα και άλλα στοιχήματα, κι' απ' αυτά τα πιό πολλά και τα πιό δύσκολα τάβρισκε να τά βάζη ο Βασιλιάς που είχε πιό πολλή μανία σ' αυτά από τον ύπασπιστή του.

Μιά από τις πολλές φορές, ο Βασιλιάς του έδωσε ένα φλουρι και του είπε:

— Μ' αυτό το φλουρι θέλω ν' αγοράσης έν' άρνι, ένα πευκι, και να μου φέρης πίσω, μ' αυτά που θ' αγοράσης, όλόκληρο το φλουρι, και ρέστα άκόμη κι' αυτά άς είναι ένα, δυό γρόσια: μά και να μου πης τον τρόπο που το κατάφερες. Κι' άμα το κάνης αυτό μέσα σ' ένα μήνα, θά σου δώσω ένα βασιλικό δώρο· λοιπόν άπ' αυτή τη στιγμή είσαι ελεύθερος από κάθε άλλη ύπηρεσία μου.

"Ο ύπασπιστής, άν κι' ήταν πολύ έξυπνος, στενοχωρέθηκε τούτη τη φορά μ' αυτό το πρόβλημα του Βασιλιά, μά και δάν άπελπίστηκε για τη λύση του.

"Ετόμασε τ' άλογό του, του φόρτωσε μερικές ζωτροφές, τό καθάλλησε, και σαν βγήκε έξω από την Πολιτεία, τό άφησε να τον πηγαίνη σπου εκείνο ήθελε, γιατί του ίδιου του τριβέλιζε τό μυαλό δλαόνα ή σκέψη πως θά κατάφερε με τό φλουρι του Βασιλιά, ν' αγοράση άρνι και πευκι, και να του μείνη άκέραιο τό φλουρι κι' άκόμη ρέστα άπ' αυτό!

Στό δρόμο που τον πήγαινε τ' άλογό του, άντάμωσε μ' ένα χωριάτι, κι' άφορδ τον χαρέτησε με τό «Γεια σου, κατρίωτη», τον ρώτησε που ήγγαινε, και σαν έμαθε πως τράβαγε για τό χωριό του, που ήταν εκεί κοντά, του είπε:

— Κι' έγω για και που θέλω να πάω δέν μπορώ να κάνω άλλουίς, παρά να περάσω από τό χωριό σου· πάμε παρέα.

Βλέποντας όμως πως ο δρόμος που θά πέρανε, ήταν ελο άνηφόρι και ακοστρατιά, είπε του χωριάτη:

— Βοήθα με να σε βοηθή, για να βγάλουμε τον άνηφόρο, και σαν διψήσης, πιέ από τη βρύση που είναι στα καπούλια του άλόγου μου.

"Ο χωριάτης, σαν άκουσε αυτά, βρήκε πως ο ξένος ήταν παράξενος άνθρωπος, κι' αυτό του δυναμώθηκε περισσότερο κι' από τις άλλες κουβέντες που κάνανε, πηγαίνοντας στο δρόμο πλάι πλάι.

Εκεί που προχωρούσαν σιγά-σιγά και πέρνγκαν δίπλα απ' ένα μεγάλο χωράφι φυτεμένο σιτάρι, ψηλό πάνω-κάτω ίσαμ' ένα μπόι, με στάχυα όρνια, που σε λίγες μέρες έπρεπε να θεριστούν, κοντοστάθηκε ο ξένος, και δείχνοτάς το στο χωριάτη, του είπε:

— Αυτό που έχει τούτο τό χωράφι, άν δέν τόχει φάει, θά περάση καλά τη χρονιά του.

"Ο χωριάτης τότε συλλογίστηκε πως ο ξένος, για να μιλάη έτσι, δέν ήξερε τί έλεγε.

Τράδηξαν, τράδηξαν, και σαν έφτασαν κοντά στο χωριό κι' είδε ο ξένος ένα μεγάλο περιβόλι με πολλά δέντρα γεμάτα από καρπούς, ρώτησε τό σύντροφό του τίνοσ ήταν, και τότε αυτός του άπάντησε.

— Είναι του μεγαλύτερου άρχοντα του χωριού μας.

— Ά! γι' αυτό έχει τόσα πολλά φιδια.

"Ο χωριάτης όμως, που πάλι δέν κατάλαβε τί ήθελε να πη ο ξένος, είπε με τό νού του: «Μωρέ τούτος είναι τρελός για δέσιμο».

Άφου πέρασαν τό περιβόλι κι' έμπαιναν στο χωριό, είπε ο χωριάτης στον ξένο να τον έπαιρνε σπίτι του και να τον κρατήση εκείνο τό βράδυ να φάη

και να κοιμηθή εκεί. "Ο ξένος τό δέχτηκε κι' είπα γελαστό:

— Ά! είδες που βοηθαε ο ένας τον άλλο και βγάλαμε τον άνηφόρο;

Πάλι ο χωριάτης κούνησε τα κεφαλί του, μη καταλαβαίνοντας αυτά του τα λόγια.

"Όταν σε λίγο έφτασαν έξω από τό σπίτι του, ξεπέζεφχν, και μπήκανε μέσα, έβαλε ο χωριάτης τον ξένο στην καλή κάμαρα, και πήγε στην άλλη, βρήκε την κόρη του — ή γυναίκα του είχε πεθάνει από καιρό — και της είπε να έτοιμάση φαί να φιλέψυνε τον ξένο, που τον άντάμωσε στο δρόμο και τον έφερε στο σπίτι.

— Τι άνθρωπος, πατέρα, είναι αυτός;

— Είναι καλοφρομένος, παιδί μου, και καλός φαίνεται, μά δείχνει πως ο νοικοκύρης λείπει από τό κεφαλί του.

— Γιατί, πατέρα; πως τό κατάλαβες;

— Τότε της διηγήθηκε τί λόγια άκουσε από τον ξένο στο δρόμο που έρχόταν. Κι' ή κόρη του είπε:

— Άάθος κάνεις, πατέρα, αυτά που μου λες πως άκουσες από τον ξένο, δείχνουν πως τό μυαλό του ζυγίζει τετρακόσια και παραπάνω.

Κι' άρχισε ή κόρη, που ήταν τετραπέρατη, να ξεγήγη στον πατέρα της πως με τό «Βοήθα-με να σε βοηθή να βγάλουμε τον άνηφόρο» έννοούσε ο ξένος, πως με τις όμιλλες που θά έκαναν, δέν θά καταλαβαινανε την κούραση του δρόμου. "Η βρύση που ήταν στα καπούλια του άλόγου, δέν ήταν τίποτ' άλλο παρά τόστρα με κρασί.

"Ο νοικοκύρης του χωραφιού με τό σιτάρι, άν δέν είχε χρέη να του τό φάνε οι δανειστές, θά είχε ελο τον καρπό δικό του, να τον φάη ή να τον πουλήση.

Είπε για τό περιβόλι, πως έχει πολλά φειδια, γιατί άκουσε πως ο νοικοκύρης του ήταν άρχοντας, και σ' ένός άρχοντα τό κτήμα ο καθέννας συλλογίζεται να πάη να κλέψη, γιατί θά βρή τό μπελά του από τον άρχοντα που είναι δυνατός.

"Υστερα από τις κουβέντες αυτές, ο χωριάτης με την κόρη του μπήκανε στην κάμαρα που ήταν ο ξένος κι' εκεί ή κόρη ντροπαλά τον καλοσώρισε.

Βλέποντας ο ξένος, πως ή κόρη ήταν πολύ ώραία, μά είχε τά άπάνω δόντια της λίγο άρατιά, είπε στο χωριάτη:

— Έχεις όμορφο σπίτι πατριώτη, μόνο που τό δοκέρησε του είναι άρατιά.

— Να!, άπάντησε ή κόρη, μά άμα κλείσουνε τά παραθυρόφυλλα, οι διαβάτες που περνάνε απ' έξω δέν θά τά βλέπουνε πως είναι άρατιά, — και λέγοντας έτσι, εκλείσε σφιχτά τά χείλη της, κι' έρριξε μιιά σπιθόβολη ματιά στον ξένο.

"Ο ύπασπιστής, από την άπάντηση που τούδωσε κι' άπ' τη ματιά που τούβριξε ή όμορφη αυτή κόρη, κατάλαβε

πως είχε να κάνη με πολύ έξυπνη χωριατοπούλα.

Βραδυάζοντας, κάθησαν στο τραπέζι ο χωριάτης με τό μουσάφιρη του, κι' ή κόρη τους έβαλε τό φαί, τους κέρανε κρασί, τους περιποιότανε, πάνε κι' έλα από την κουζίνα στην κάμαρα.

"Ο ξένος, ύστερα από τό φαί, με τη μιιά και την άλλη κουβέντα, είπε στον χωριάτη, που τον ρώτησε που πήγαινε, πως είχε ένα φίλο άρχοντα, και πως του έβαλε να του λύση ένα πρόβλημα. Κι' είπε για τό άρνι, τό πευκι, τό φλουρι και τά ρέστα του φλουριού.

"Η κόρη, που τ' άκουσε κι' έκείνη, χαμογέλασε και είπε πως δέν ήταν δύσκολο πράγμα να γίνει, και πως αυτή είχε τρόπο να λυθή εύκολα τό ζήτημα. Ζήτησε λοιπόν τό φλουρι από τον ξένο, και δίνοντάς το στον πατέρα της του λέει:

— Άδριο τό πρωι να πάς έξω στα στανοτόπια να πάρης τρία άρνια παχιά και με μπόλικο μαλλί, και να κοιτάξης να τά πληρώσης λιγότερο απ' ένα φλουρι, και να φέρης εδω τά τρία άρνια με πέντε-δέκα γρόσια ρέστα από τό φλουρι, και ξέρω έγω τί θά κάνω.

Την άλλη μέρα τό πρωι, ο πατέρας της πήγε στα στανοτόπια, κι' εκεί, όπως του παράγγειλε ή κόρη του, διάλεξε τρία καλά άρνια, τά πληρώσε με τό φλουρι, και πήρε ρέστα πέντε γρόσια.

Σαν τά πήγε σπίτι, ή κόρη τά κούρεψε, έπλυσε τά μαλλιά, τά γνασε κι' ύφανε στο άργαλειό ένα πευκι ίσαμε μιιά όργια.

Είπε ύστερα στον πατέρα της να πάρη δυό από τ' άρνια να πάη να τά πουλήση στο μακελλάρη και να μη τά δώση λιγότερο απ' ένα φλουρι: κι' αυτό έγινε.

"Έδωσε τότε ή κόρη τό φλουρι στον ξένο, τό πέντε γρόσια που ήταν ρέστα από την άγορά των τριών άρνιων, τό πευκι, και τό άλλα άρνι ζωντανό.

— Όρίστα, του λέει, τό πρόβλημα λήθηκε, κι' έτσι κερδίζεις τό δώρο από τό φίλο σου τον άρχοντα.

Την ευχαρίστησε πολύ ο ξένος, που τον έβγαλε από τη δύσκολη περίσταση, τους αποχαίρετγσε και γύρισε πίσω στην πολιτεία και τά έδωσε όλα στο Βασιλιά, χαρούμενος που κέρδιζε τό στοιχημα.

"Ο Βασιλιάς ευχαριστήθηκε με την επιτηδεύτητα του ύπασπιστή, μά κοιτάζοντας τό άρνι και τό πευκι, είδε κάτι σημάδια, που δείχνανε πως κάποιος άλλος τον βοήθησε να λύση τό πρόβλημα: κι' αυτό του τό είπε κατάμουτρα, ως που στο τέλος αναγκάστηκε να φανερώση την αλήθεια.

"Ο Βασιλιάς θαύμασε με την έξυπνάδα της χωριατοπούλας, και μέρα νύχτα συλλογίστηκε γι' αυτό, ως που ύστερα από μιιά έβδομάδα, έστειλε τον ύπασπιστή του να τη ζητήσει σε γάμο.

Αυτός ξεκίνησε και της είπε τό μύνη-

μα του Βασιλιά. "Εκείνη σαν τ' άκουσε, και χωρίς να ξηπαση καθόλου, τον ρώτησε:
— Δέν μου λες τί δουλειά ξέρει και κάνει ο Βασιλιάς;

— Να ρωτάς έτσι είναι από τ' άγραφα! τί άλλη δουλειά θέλεις να ξέρη άφοδ είναι Βασιλιάς; ξέρει να βασιλεύη, να δικάζη και να λύνη τις διαφορές των ύποτακτικών, του και να πηγαίνη στον πόλεμο όταν ή ανάγκη τον καλέση.

— Ίσα-ίσα ένας Βασιλιάς πρέπει, πιό πολύ από τους άλλους ανθρώπους, για καλό και για κακό, να ξέρης μιιά τέχνη. Τότε μόνο θά δεχόμουνε να πάρω άντρα τό βασιλιά, άν αυτός ήξερε τέχνη, ή άν δέν ήξερε, να αποφάσισε να μάθει μια, και να δώ και κάποιο δείγμα της.

Του Βασιλιά, σαν τό έμαθε, του έκανε μεγάλη έντύπωση αυτό, γιατί τό βρήκε πολύ σωστό, κι' αποφάσισε να μίθη τέχνη.

Φώναξε στο παλάτι τον καλύτερο τεχνίτη που έβριανε ψαθιά, και σε λίγο καιρό έμαθε την τέχνη καλύτερα από τό μάστορή του. "Εστειλε και τον ύπασπιστή με δώρα στη χωριατοπούλα, μαζί με μιιά όμορφη ψαθια δείγμα της μαστορίας του. "Η χωριατοπούλα τότε πιε δέχτηκε λέγοντας:

— Τώρα μάλιστα, που έμαθε τέχνη, δέν φοβάται να πεινάση άν καμμιιά φορά χάση τό θρόνο του, που κουφή να είναι ή ύρα και να μην τ' άκούση.

(Τό τέλος στο έρχόμενο)

ΠΑΝ. ΣΕΦΕΡΛΗΣ

ΤΑ ΔΩΔΕΚΑ ΑΔΕΛΦΙΑ

— Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος —

Μά καθώς έκοβε τα λουλούδια, την ίδια στιγμή τα δώδεκα αδελφια της μεταμορφώθηκαν σε δώδεκα κοράκια και πέταξαν πέρα στο δάσος, και τό σπικάκι με τον κηπο εξαφανίστηκε κι' αυτό μονομιάς. Κι' έτσι έμεινε ή φτωχή ή κοπέλλα μοναχή μέσα στο άγριο δάσος, και καθώς κοίταξε γύρω της, είδε μιιά γριά που στάθηκε στο πλάι της και της είπε:

— Παιδί μου, τί έκαμες; Γιατί έκοφες τά δώδεκα λουλούδια από τον κηπο; Αυτά ήταν τ' αδελφια σου, που τώρα τάχασες για πάντα.

Κι' ή κόρη είπε κλαίγοντας:
— Δέν υπάρχει κανέναν τρόπο να τους σώσω;

— Άχ, είπε ή γριά. Υπάρχει ένας μόνο τρόπος, μά είναι τόσο δύσκολος, που δε θά μπορέσης να τά βγάλης πέρα. Έφτά χρόνια πρέπει να μείνης άφωνη, να μη μιλήης και να μη γελάς, να μην πης σε κανέναν μήτε λέξη κι' άμα συμπληρωθούν έφτά χρόνια (μά ούτε στιγμή λιγώτερο) θά γυρίσουν πίσω τά δελφια σου. Μά άν ξεχασής μέσα σ'

αυτά τά έφτά χρόνια και πεις μιιά μόνη λέξη, άμέσως τά δελφια σου θά πεθάνουν.

Είπε λοιπόν ή κόρη από μέσα της: «Όπως νάναι, έγω θά βρώ πάλι τ' αδελφια μου». Και βρήκε ένα ψηλό δέντρο, άνέθηκε άπάνω και κάθησε και δε μιλούσε μήτε και γελοσσε καθόλου.

"Ετυχε τότε και πήγε ένας βασιλιάς κνήγη μέσα στο δάσος, κι' είχε ένα μεγάλο λαγωνικό, κι' αυτό στάθηκε κάτω από τό δέντρο, όπου ήταν άνεβασημένη ή βασιλοπούλα και γαύγιζε δυνατά. Πήγε λοιπόν κοντά κι' ο βασιλιάς κι' είδε τη βασιλοπούλα με τό χρυσό άστέρι στο μέτωπο, και μαγεύτηκε τόσο με την όμορφιά της, ώστε τη ρώτησε άν ήθελε να την πάρη γυναίκα του. "Εκείνη δέν του άπάντησε, μόνο κούνησε λογάκι τό κεφαλί της.

"Ανέθηκε τότε ο βασιλιάς μοναχός του στο δέντρο, την κατέβασε κάτω, την πήρε πάνω σ' άλογό του και την πήγε στο παλάτι. "Εκεί έγινε ο γάμος με χαρά και με παράτα. "Η βασίλισσα όμως μήτε μιλούσε, μήτε γελοσσε.

"Αφοδ πέρασαν κάμποσα χρόνια ελο χαρά, άρχισε ή μάνα του βασιλιά, που ήταν κακιά και στριμμένη, να γκρινιάζει και να λέη στο γιό της:

— Μιιά παλιοζητιάνη πήρες γυναίκα από τό δρόμο. Και δέν είναι μονάχα βουθή, αλλά είναι και κακιά. Γιατί άμα ήταν καλή, έπρεπε τουλάχιστο να γελάση μιιά φορά, κι' άς μη μιλούσε. Κακιά λοιπόν είναι και ξέρει να κάνη και μάγια. Πρέπει να θανατωθής.

Στην αρχή ο βασιλιάς δέν έδωσε προσοχή, μά από τά πολλά άρχισε να γυρίζουν τά μυαλά του, κι' είπε στους δικαστές να πάρουν τη γυναίκα του και να τη δικάσουν.

Τη δίκασαν λοιπόν κι' αποφάσισαν να την κήφουν ζωντανή. "Ο βασιλιάς όμως την άγαπούσε πάντα και στάθηκε στο παράθυρο του παλατιού και κοίταζε λυπημένος που έτοιμάζαν τη φωτιά. Τη στιγμή λοιπόν που την έδεσαν στο στόλο και ή φωτιά άρχισε να γλαίφη τά φορεμάτγ της, τότε άκριβώς συμπληρωνόταν, ως τό τελευταίο τους δευτερόλεπτο, τά έφτά χρόνια της σιωπής.

Κι' άκούστηκε τότε στον άέρα ένα βουητό, και δώδεκα κοράκια ήρθαν από ψηλά και πάτησαν στη γη. Και καθώς πάτησαν στη γη, έγιναν μονομιάς πάλι τα δώδεκα αδελφια της, κι' έβδυσαν άμέσως τη φωτιά, έλυσαν την αδελφή τους από τό στόλο και τη φίλησαν με άγάπη. Τώρα πιιά, που τό στόμα της είχε λυθεί, διηγήθηκε στο βασιλιά γιατί ήταν βουθή τόσαν και γιατί δε γέλασε ποτέ της. Κι' ο βασιλιάς χάρηκε πολύ, κι' έζησαν από τότε ελο στο βασιλείο του με χαρά και όμόνοια.

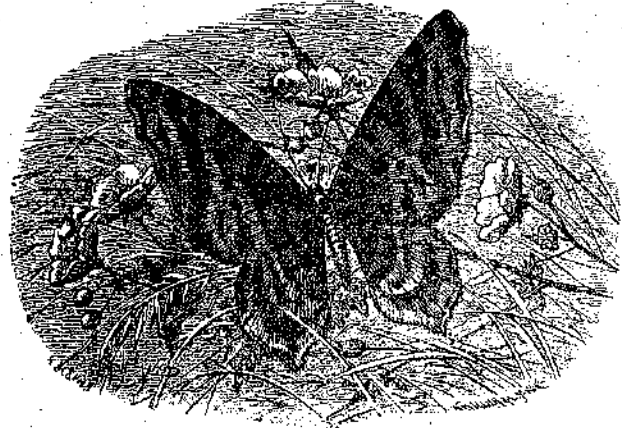
(Άπ' τό γερμανικό των Brüder Grimm)

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Ἡ πεταλούδα θέλει νὰ παντρευτῆ—καὶ φυσικὰ ἐπιθυμεῖ νὰ διαλέξῃ τὸ καλύτερο λουλούδι ἀπ' ἅλα τὰ λουλούδια. Ρίχνει μὴ κριτικὴ ματιὰ στὰ πορτέρια, διποῦ τὰ λουλούδια κάθονται ἀραδιασμένα, ἀπαράλλαχτα σὰν κοπέλλες ποὺ περιμένουν νὰ τίς διαλέξουν.

Εἶναι πολλὰ τὰ λουλούδια καὶ σὲ τέτοιο σωρὸ δύσκολη εἶναι ἡ ἐκλογή. Γιὰ νὰ μὴ μπαίνῃ λοιπὸν σὲ κόπο, ἡ πεταλούδα πᾶει μὴ καὶ δυὸ στίς ἀσπρες μαργαρίτες. Εἶναι ἕνα λουλούδι ποῦ, καθὼς λένε, ξέρεῖ νὰ μαντεύῃ, ὅταν τὸ ρωτᾶς, κέθοντας ἕνα-ἕνα φύλλο: «Μ' ἀγαπᾶ, δὲ μ' ἀγαπᾶ, πολὺ, παραπολύ, καθόλου;» Ἡ ἀπάντησὴ τοῦ τελευταίου φύλλου εἶναι ἡ ἀληθινή.

Ἡ πεταλούδα τῆ ρωτᾶ, ὅχι κέθοντας τὰ φύλλα τῆς σὰν καὶ μεγ, ἀλλὰ χαϊδεύοντάς τα ἕνα-ἕνα, γιὰ τὴν ξέρεῖ πὺς καλύτερα

«Ἡ πεταλούδα τῆ ρωτᾶ ὅχι κέθοντας τὰ φύλλα τῆς...» (Σελ. 806, στ. α'.)

πᾶει κανεὶς μὲ τὸ καλὸ παρὰ μὲ τ'ἀγριο.

— Καλὴ κυρία Μαργαρίτα, τῆς λέει, εἶσαι τὸ πῖθ γνωστὸ ἀπ' ἅλα τὰ λουλούδια. Πές μου, σὲ παρακαλῶ, ποῖο λουλούδι νὰ παντρευτῷ; Ὅποιο μοῦ δείξεις, θὰ πάω εὐθὺς καὶ θὰ τοῦ ζητήσω τὸ χέρι.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν καταδέχτηκε ν' ἀποκριθῇ. Τῆ δυσωρέστησε ποῦ τὴν εἶπε «κυρία», ἐνθ' ἦταν δεσποινίς. Ἡ πεταλούδα ξαναρώτησε δυὸ φορές, κί ὅταν εἶδε πὺς δὲν τῆς ἀπαντούσε, πέταξε νὰ κάνει ἄλλοῦ τὰ χαϊδέματά τῆς.

Ἦταν οἱ πρώτες μέρες τῆς ἀνοιξῆς.

Ἄσπρα κρινάκια ἀνοῖσαν ἕνα γύρο.

— Ὠραὶα λουλουδάκια, εἶπε ἡ πεταλούδα, μὰ ἔχουν ἕνα ὕφος σὰ μαθητούδια!

Πέταξε πρὸς τίς ἀναμῶνες. Τίς βρῆκε λεγάκι πολὺ πικρές. Οἱ βιολετῆς τῆς φάνηκαν υπερβολικὰ αἰσθηματικῆς. Ἡ ἄνθος τῆς φιλύρας ἦταν πολὺ μικρὸ. Τ'ἄνθος τῆς μηλιάς συναγωνιζόταν μὲ τὸ τραντάφυλλο, ἀλλὰ σῆμερ' ἀνοίγει κί αὐριο ξέφτιξε μὲ τὴν παραμικρῆ

πνοῇ τ' ἀνέμου. Ἡ ἄνθος τοῦ μπικελίου τῆς ἄρεσὲ καλύτερα ἀπ' ἅλα: εἶναι κόκκινο κί ἄσπρο, δροσερὸ καὶ χαριτωμένο.

Ἐχεῖ πολὺ λεπτότητα καὶ μαζὶ εἶναι καλὴ νοικοκυρὰ καὶ δὲν τὴν πεῖράζουσι οἱ δουλιεὶς τοῦ σπιτιοῦ. Ἐτοιμαζόταν ἡ πεταλούδα νὰ τῆς κάνῃ τὴν πρότασὴ τῆς, ὅταν εἶδε στὴν ἄκρη κἀτὶ σὰ σπόρο κί ἀπὸ κεῖ κρεμασμένο ἕνα ξερὸ ἄνθακι.

— Ἦν' εἶν' αὐτό; ρώτησε.

— Εἶναι τ' ἀδέλφι μου, ἀπάντησε τὸ λουλούδι.

— Μπᾶ; Καὶ θὰ γίνῃς κί ἐοῦ εἶσαι δά! Κί ἡ πεταλούδα πέταξε χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ κοιτάξῃ πίσω τῆς.

Τὸ ἀγρόκλημα ἐγερνε τὰ κλαριά του πάνω ἀπ' ἕνα φράχτη. Τὰ λουλούδια του ἦταν σὰν μακρουλά ὦγρά πρόσωπα.

— Ἀδύνατο ν' ἀγαπήσῃ κανεὶς τέτοιο πρόσωπο, σκέφθηκε ἡ πεταλούδα.

Μὰ, σί' ἀλήθεια, καὶ τί μπορούσε αὐτὴ ν' ἀγαπήσῃ; Πέρασε ἡ ἀνοιξὴ, πέρασε καὶ τὸ θέρος. Εἶχ' ἔρθει φθινόπωρο κί ἡ πεταλούδα δὲν εἶχε κἀμὲ ἀκόμη τὴν ἐκλογή τῆς. Τώρα τὰ λουλούδια ἄπλωναν τὰ πό λαμπρὰ χρώματά τους, μὰ τοῦ κάκου, γιὰ τὴν ἔπιπνε τὸ φθινόπωρο κί ἡ πεταλούδα δὲν εἶχε κἀμὲ ἀκόμη τὴν ἐκλογή τῆς.

Τὸ φυτό αὐτὸ δὲν ἀνθίζει, μὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ πεῖ πὺς εἶναι ἄνθος ἀπ' τὴν κορφὴν τῆς ἀγροκλήρης.—τὸσο εὐωδιάζει δλόκληρο. Κάθε φυλλαράκι του ἀξίζει δσο κί ἕνα λουλούδι.

— Αὐτὸ μοῦ ταιριάζει, εἶπε ἡ πεταλούδα.

Ἐκαμε τὴν ἐκλογή τῆς καὶ πῆγε στὸ θυμᾶρι νὰ τοῦ τὸ πῆ.

Ἐκεῖνον τὴν ἀκουσε σιωπηλὸ καὶ στὸ τέλος εἶπε:

— Σοῦ δίνω τὴν φίλια μου, ἂν θές, μὰ τίποτε περισσότερο. Ἐγὼ γέρασα πιά κί ἐοῦ δὲν εἶσαι καὶ πολὺ νέα. Στὴν ἡλικία μας τώρα, ἂς μὴ γινόμεστε γελοῖοι.

Κί' εἶται ἡ πεταλούδα ἔμεινε ἀνύπαντρη. Ἀργῆσε πολὺ νὰ διαλέξῃ, ποῦ αὐτὸ εἶναι κακὸ, κί' εἶται ἔμεινε, καθὼς λένε, γεροντοκόρη.

Τέλειωνε πιά τὸ φθινόπωρο. Ὁ καιρὸς ἦταν σκοτεινὸς κί' ἐβρεχε. Ψυχρὸς ἄνεμος φυσοῦσε στίς γέρικες λεῦκες καὶ δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστο νὰ βρισκῆται κανεὶς στὸ ὑπαιθρο. Κί' ἡ πεταλούδα δὲ ζῶσε στὸ ὑπαιθρο. Ἦταν τυχερῆ

νὰ βρῆ ἐν' ἄσπυρο, ἕνα δωμάτιο ζεστὸ, διποῦ βασιλεὺς καλοκαιρινῆ θερμότης.

Ζοῦσε ἀρκετὰ καλά, κί' ὅμως ἔλεγε: — Τὸ πᾶν δὲν εἶναι νὰ ζῆ κανεὶς μένο. Χρειάζεται ελευθερία, ἥλιος κί' ἕνα μικρὸ λουλουδάκι.

Πέταξε πρὸς τὸ παράθυρο, μὰ χτύπησε στὸ τζάμι. Τὴν εἶδαν, τὴ θαύμασαν, τὴν ἐπίασαν, κί' ἀποῦ τὴν τρῆψαν μὲ μιὰ καρφίτσα, τὴν ἔβαλαν στὸ γυάλινο κουτάκι. Τὸ ἄλλο καλύτερο μπορούσαν νὰ τὴν κάμουν;

— Νὰ με τώρα στυμένη δρῖθια, δπως τὰ λουλούδια. Βέβαια, εὐχάριστο δὲν εἶναι. Μὰ ἐπιτέλους νοικοκυρεύτηκα κί' ἐγὼ. Εἶναι σὲ νὰ παντρευτῆκα.

Καὶ παρηγοριόταν μ' αὐτὴ τὴ σκέψῃ. Κἀτὶ λουλούδια ὅμοια ποῦ ἦταν στίς γάστρες, στὸ δωμάτιο, τὴν κούσαν καὶ τὴν κορόιδεψαν.

— Τί νὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπὸ αὐτὰ τὰ φυτὰ, ποῦ εἶναι καλοσιγουρεμένα στίς γάστρες τους, σκέφθηκε ἡ πεταλούδα. Εἶναι τόσο ξένοιαστα καὶ καλοπερασμένα, ὥστε δὲν μποροῦνε νὰ νοιώσουν τὸν πόνο σου.

(Ἄντρεον) ΦΡΟΝΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

Πὺς βρισκόμεναι πόσες ὥρες εἶναι ἡμέρα καὶ πόσες ἡ νύχτα

Γιὰ νὰ βροῦμε πόσες ὥρες εἶναι ἡμέρα καὶ πόσες ἡ νύχτα, σὲ οποιαδήποτε ἐποχὴ τοῦ ἐτους, μεταχειρίζομε τὴν ἀκόλουθη μέθοδο: Διπλασιάζομε τὴν ὥρα τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου κί' ἔχομε τίς ὥρες τῆς νύχτας' καὶ γιὰ νὰ βροῦμε τίς ὥρες τῆς ἡμέρας, διπλασιάζομε τὴν ὥρα τῆς δύσης.

Π: χ: ἂν ὁ ἡλιος ἀνατέλλει στίς 5, ἡ νύχτα εἶναι δέκα ὥρες' ἂν δὴ στίς 7, ἡ ἡμέρα εἶναι 14 ὥρες.

Χάρινο μπρίκι

Θέλετε νὰ βράσετε νερὸ σὲ χαρτί; Πάρτε ἕνα τετράγωνο φύλλο, διπλώστε το ὥστε νὰ σχηματισθῇ αὐτὸ ποῦ λένε τὰ παῖδια περικεφαλαία ἢ στρατ. καπέλλο. Διπλώστε κατόπι τίς ἄκρες τοῦ γείσου τοῦ καπέλλου ὥστε νὰ μὴν ἐξέχουν καὶ ὑπάρχει φόβος νὰ καοῦν. Γεμίστε το νερὸ, στερεώστε το στὰ ποδαράκια τοῦ καμινέτου σας, ἀνάψτε τὸ σπῖρτο καὶ... περιμένετε. Στὴν ἀρχὴ τὸ νερὸ ἀχνίζει, καὶ ὕστερα ἀρχίζει νὰ βράζῃ σὲ σημεῖο ποῦ μπορεῖτε νὰ φήσετε καὶ καφεὸ στὸ χάρινο αὐτὸ μπρίκι. Ὥστε σὲ μιὰ ἀνάγκη μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ.

AHM. KOK.

Τὸ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠὸ JULES CHANCEL

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅσο γιὰ τὴν κυρὰ-Γιαννούλα, αὐτὴ, ἀσθητικῆ καθὼς ἦταν, ἀγκομαχοῦσε καὶ κοντανάκινη καθὼς κατέβαινε τίς σκάλες, κί ἡ Νανέττα, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σεντόνια κί ἀπὸ τίς πετοῦτες ποῦ ἦταν κουκουλωμένη, ἀκούγε τὰ παράπονα καὶ τὰ βογγητά τῆς. Στὸ τέλος ἡ Νανέττα ἔπαψε πιά νὰ τραντάζεται, καὶ ἀπ' αὐτὸ κατέλαβε πὺς εἶχαν πιά τελειώσει τὸ κατέβασμα τῆς σκάλας καὶ πὺς οἱ φορεῖς τῆς τὴν εἶχαν ἀφήσει γιὰ νὰ πᾶν νὰ ζητήσουν τὸ χαιραμάξιν μὲ τὸ ὄποιο θὰ τὴν ἔβγαζαν ἀπὸ τὸ Τέμπλο.

Πραγματικῶς, μέσα σὲ λίγα λεπτά, ἐνοίωσε πὺς τὴν σήκωναν καὶ τὴν ἀπὶθωναν ἀπάνω στὸ κάρροσάκι, ποῦ οἱ ρόδες του τριζεβολοῦσαν περνώντας πάνω ἀπὸ τὰ στραγγυλά χαλίκια τοῦ περιβολιοῦ.

Νέο σταμάτημα στὸ φυλάκειο. Ἡ κυρὰ-Γιαννούλα ὑποσχέθηκε ν' ἀνοίξῃ δλόκληρη συζήτησῃ μὲ τοὺς στρατιώτες τῆς διπρησίας, ποῦ δὲν ἦθελαν ν' ἀναλάβουν τὴν εὐθύνη ν' ἀφήσουν νὰ περάσῃ ἕνα τέτοιο δέμα ἀπὸ μπροστά τους.

— Μὰ, ἐπέμεινε ἡ κυρὰ-Γιαννούλα, ἔχω τὴν ἀδεία τοῦ πολίτου Σωμῆτι.

— Περίμενε λοιπὸν μιὰ στιγμὴ, εἶπε ὁ στρατιώτης. Ὁ σύντροφός μου θὰ πάη νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν λοχία.

Τὶ στιγμὲς ἀγωνίας γιὰ τὴν κυρὰ-Γιαννούλα καὶ γιὰ τὸν Νικόλα!

Ὁ λοχίας παρουσιάστηκε. Φανόταν ἔξω φρενῶν ποῦ τὸν εἶχαν σηκώσει ἀπὸ τὸ φαγητό του.

— Καὶ γιὰ ἕνα τέτοιο τιποτένιο πράγμα, μ' ἔκανες νὰ ἀφήσω τὸ φαί μου νὰ κρυῖται; ἄρχισε νὰ βρίζῃ τὸν στρατιώτη.

— Μὰ, πολὶτα λοχία, δικαιολογήθηκε ὁ στρατιώτης, τὸ καλάθιν αὐτὸ εἶναι πολὺ μεγάλο καὶ γι' αὐτὸ μοῦ φάνηκε σωστὸ νὰ σὰς εἰδοποιήσω.

Ὁ λοχίας ἄρχισε νὰ γελάη:

— Φοβάσαι μήπως ἔχουν κρυμμένον κανένα μέσα; εἶπε γυρίζοντας στὸ φυλάκειο. Ἐ, δῶσε μιὰ μὲ τὴν ξιφολόγησόν σου στὸ καλάθιν, καὶ ἄσε τους νὰ πάνε στὸ καλὸ.

Σὰν ἀκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Νικόλας ἐνοίωσε ὅλο τὸ αἷμα νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπό του.

— Ἐχε γοῦστο νὰ τὸ κἀνῃ ὁ στρατιώτης αὐτὸ ποῦ τοῦ εἶπαν, σκέφθηκε μὲ ἀγωνία.

Ἐσκυψε μὲ βία κί' ἐπίασε τὸ χαιραμάξιν ἀπ' τὰ χεροῦλια γιὰ νὰ τὸ σπρώξῃ πρὸς τὴν ἐξοδόν, μὰ ὁ φρουρὸς τὸν σταμάτησε.

— Ὅχι τόση βία, μικρέ μου, περίμενε μιὰ στιγμὴ.

Καὶ βιάζοντας τὴν ξιφολόγησῃ ἀπὸ

τῆ θύκη τῆς, τὴν στερέωσε στὸ ταυφέκι.

Ὁ Νικόλας ἐνοίωσε τὰ γόνάτά του νὰ λυγίζουν.

Τὴ νὰ κἀνῃ; Ἄν δὲν ἔλεγε τίποτα, ἡ Νανέττα κινδύνευε νὰ τρυπηθῇ πέρα-πέρα μὲ τὴν ξιφολόγησῃ. Ἄν μιλοῦσε, ἔλα θὰ φανερωνόνταν. Πρωτοῦ, ὅστος, προφτάσει νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι του γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ στρατιώτη, ἐκείνος μὲ μιὰ κίνηση γοργὴ ἔχωσε δλόκληρη τὴν ξιφολόγησῃ του μὲς' στὸ κανέρι.

Ὅστε φωνὴ ἀκούστηκε, εἶτε βογγητό. Ὁ Νικόλας ἔμεινε ἀκίνητος στὴ θέσῃ

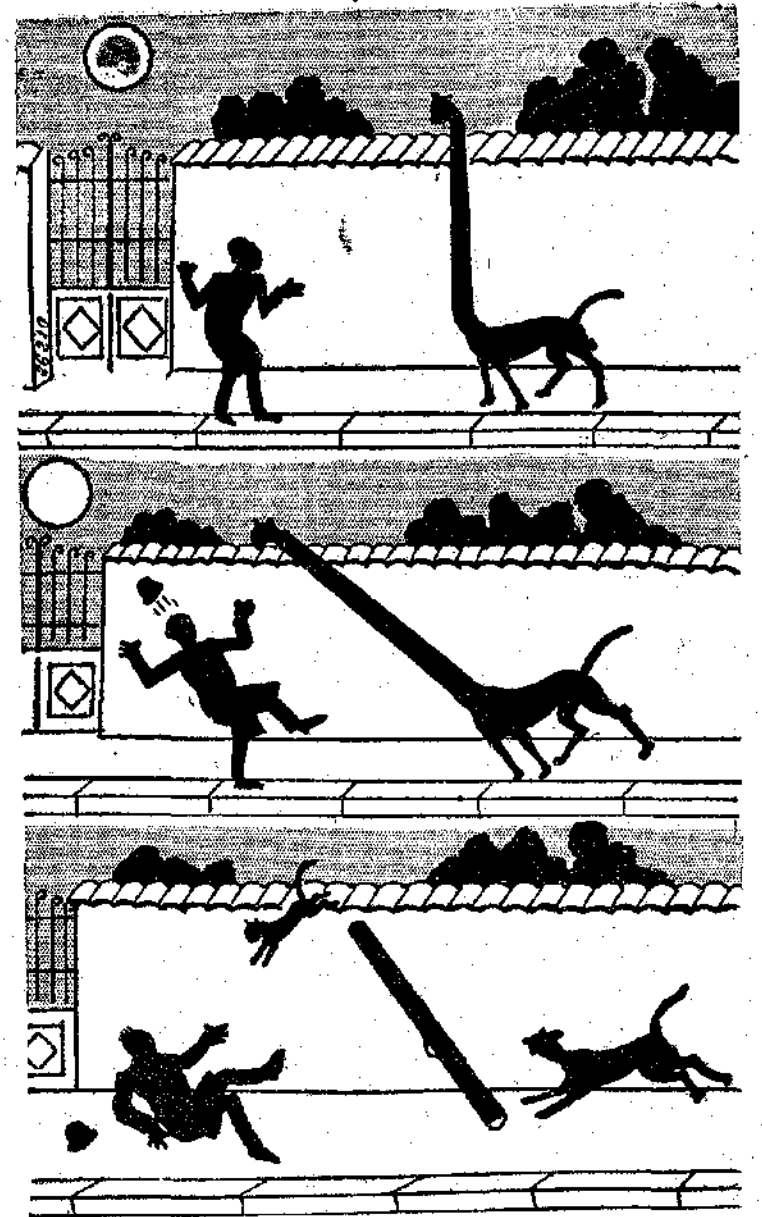
τοῦ σὰν ἀπολιθωμένος. Ἄν ὁ στρατιώτης εἶχε σκοτώσει τὴ Νανέττα;

Ἐστόσο γρήγορα συνηλθε καὶ κατάλαβε πὺς ἡ στάση του αὐτὴ μπορούσε νὰ φανῇ πολὺ ὑποπητὴ σταυρὰ στρατιώτες. Ἄρπαξε τὰ χεροῦλια τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ τρικλίζοντας πέρασε ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο, διποῦ ὁ Ρουσέ, βλέποντάς τον, φώναζε στὴν κυρὰ-Γιαννούλα:

— Ἐ, Γιαννούλα! Σὰ νὰ μὴ στέκεται καὶ πολὺ καλὰ στὰ πόδια του ὁ βοηθὸς σου.

Ἡ ἀγωνία ἔδωσε νέες δυνάμεις στὸ Νικόλα μὲλις κατάλαβε πὺς εἶχανε πιά βγεῖ ἀπὸ τὴ φυλακή. Δὲν τολμοῦσε βέβαια, μιὰ καὶ βρισκόταν τόσο κοντὰ στὸ Τέμπλο, ν' ἀνοίξῃ τὸ καλάθιν γιὰ νὰ δῇ

Τὸ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

Μιὰ κωμικοτραγικὴ ἱστορία, σὲ τρεῖς εἰκόνες, χωρὶς λόγια.

τι είχε απογίνει ή αδελφή του. Μά τρελλός από την άνησυχία του, ήθελε να τὸ μάθη γρήγορα. Ἐσο τὸ δυνατό γρηγορώτερα.

— Έτσι ἄρχισε νὰ τρέχει σὲν παλαβός, χωρὶς νὰ προσέχει ἂν βρισκόταν κανεὶς μπροστά του, ἢ ἂν περνοῦσε πάνω ἀπὸ πέτρες ἢ πάνω ἀπὸ λάκκους. Ἡ μόνη του σκέψη ἦταν πῶς ν' ἀπομακρυνθῆ, ἕσο τὸ δυνατό περισσότερο καὶ ἕσο τὸ δυνατό γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ Τέμπλο.

Ἡ κυρὰ Γιαννούλα, προσπαθώντας νὰ τὸν φθάσει, ἔτρεχε ἀπὸ πίσω του λαχανιασμένη.

Σὲ λίγα λεπτά ὁ Νικόλας εἶχε κιάλας φθάσει στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Βρετανίας. Ἐκεῖ ἔκρυφε τὸ χεῖραμάκι του πίσω ἀπὸ μιὰ ἔρημη παράγκη· κι' εὐθύς, μετὰ τὴν πνοὴ κοιμημένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἀνοῖξε με βία τὸ καλάρθι.

Μόλις πεταξε ἔξω τὰ ἀσπρόρρουχα ποὺ εἶχαν σκεπασμένη τὴ Νανέττα, κι' ἡ ἀδελφούλα του πετάχτηκε δλόρθη, κι' ἀφοῦ πήρε μιὰ βαθεῖα ἀναπνοή, πήδησε στὴν ἀγκαλιά του.

— Σωθῆκαμε, ἀδελφούλη μου, εἶπε γελαστὴ βλέποντας πῶς βρισκόνταν στὸ δρόμο. Σωθῆκαμε κι' ἐμεῖς κι' ὁ Δελφίνος.

— Ὁ Νικόλας τὴν κοιτάζε μετὰ τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

- Δὲν πληγώθηκες ;
- Ὅδτε μιὰ τ'αἰγκρουνιά δὲν ἔχω.
- Κι' ἡ ξιφολόγχη ;
- Γλύστηρες πάνω ἀπὸ τὸ πόδι μου δ'χιως νὰ τ' ἀγγίξῃ.

Τῆ στιγμῆ ἐκείνη ἔφθασε λαχανιασμένη κι' ἡ κυρὰ Γιαννούλα. Καὶ βλέποντας τὰ δύο παιδιά ἀγκαλιασμένα, μурμουρίσε μέσ' ἀπὸ τὰ δόντια τῆς πῶς ἡ Νανέττα ἦταν πὸ τυχερή ἀπ' ὅ, τι τῆς ἀξίσει, μα' δὲι τὸ κάτω-κάτω ἦταν εὐχαριστημένη ποὺ ἦσαν ἔτσι τὰ πράγματα.

— Καὶ τώρα, εἶπε στὸν Νικόλα, πηγαίνε με γρήγορα σ' ἐκεῖνο τὸν μικρό, γιατί ὁ ἄντρας μου ὁ κατομοῖρης θὰ κοντεύῃ νὰ τρελλαθῆ ἀπ' τὴν ἀνησυχία καθὼς βρίσκεται μονάχος του στὸ Τέμπλο.

— Ὁ Νικόλας τὴν ἠσούχασε.

— Σὰς τὸ ὑποσέθηκα, εἶπε, νὰ σὰς βρῶ ἕναν ἀντικαταστάτη, καὶ τὴν ὑπόσχεσή μου θὰ τὴν κρατήσω.

— Αἱ, τὸ κακόμοιρο τὸ παιδάκι ! ἔκαμε ἡ Ναγέττα. Τώρα ποὺ βγῆκαμε δλοι μας ἀπὸ τὴ φρικτὴ ἐκείνη φυλακή, γιατί νὰ θέλωμε νὰ βάλουμε μέσα ἕνα ἄλλο δυστυχισμένο πλάσμα ;

Παρ' ὅλο τῆς τὸ πάχος, ἡ κυρὰ Γιαννούλα πήδησε ὡς ἀπάνω ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια.

— Τρελλάθηκες ; φώναξε. Ἐχεις λοιπὸν σκοπεῖ νὰ μὰς στελεχῆς στὴν καρμανιόλα ἐμένα καὶ τὸν Σιμόν !

— Ὁ Νικόλας δὲν ἀπάντησε.

Σὲ λίγο, ὀδηγοῦμενοι ἀπ' τὸν Νικόλα, ἔφτασαν μπροστὰ σ' ἕνα σπιτί παλιὸ καὶ ἀποκρουστικὸ στὴν ἐμφάνισή. — Ἐδῶ εἶναι, εἶπε ὁ μικρὸς καμπόυρης. Ἐλάτε νὰ μπούμε.

— Ἀνέβηκαν μιὰ ξύλινη σκάλα ποὺ τρικλίζε κι' ἔφθασαν μπρὸς σὲ μιὰ κλειστὴ πόρτα. Ὁ Νικόλας χτύπησε καὶ μιὰ γριὰ ἤρθε καὶ τοὺς ἀνοῖξε. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἀναγνώρισε εὐθύς τὸ μικρὸ καμπόυρη. Χωρὶς νὰ πῆ τίποτε, χωρὶς κι' ἡ ἐλάχιστη κἀν συγκίνηση νὰ ζωγραφιστῆ στὸ πρόσωπό τῆς, τοὺς πέρασε ὀλους σὲ μιὰ κάμαρη ἀκάθαρτη, σκοτεινὴ καὶ φοβερὰ ἀκατάστατη, ὅπου εἶδαν σὲ μιὰ γωνία, καθισμένο χαμῶ, ἕνα ἀγοράκι ἔξῃ-ἐπτά χρονῶν, ποὺ ἐπαίξε ἦσυχο μετὰ κάτι πετραδάκια.

— Ὅριστε, εἶπε ἡ μέγαιρα μετὰ τὴ μεγαλύτερη ἀδιαφορία καὶ σὰ νὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὸ φυσικώτερο πράγμα τοῦ κόσμου, αὐτὸ εἶναι τὸ παιδί καὶ μπορεῖτε νὰ τὸ πάρετε.

Τὸ ἀγοράκι ἔριξε μιὰ ἀφηρημένη ματιὰ στοὺς ἐπισκέπτες· κι' ὕστερα ἔα νάρχεις τὸ παιχνίδι του μετὰ ἀπάθεια.

Ἡ κυρὰ Γιαννούλα, κατανθουσιασμένη, ποὺ ἐβλεπε δὲν τὴν εἶχαν γελάσει, προχώρησε βιαστικὰ πρὸς τὸ δυστυχισμένο παιδάκι καὶ τὸ ἔπιασε ἀπὸ τὸ χεῖρι γιὰ νὰ τὸ πάρῃ μαζὶ τῆς. Νόμιζε δὲι ὁ μικρὸς ἦ ἀνισταθῆ, δὲι θὰ βάλῃ τίς φωνές, καὶ συλλαογίζονταν κι' ὅλες τίς δυσκολίες ποὺ θὰ εἶχε ὄσπου νὰ τὸ μεταφέρῃ στὸ διαμέρισμά τῆς. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλη τῆς ἔκπληξη, τὸ παιδάκι σηκώθηκε πρόθυμο καὶ τὴν ἀκολούθησε μετὰ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία.

— Βλέπετε, εἶπε ἡ γριὰ, τί καλόδο-λο ποὺ εἶναι ;

— Ὁ Νικόλας κοιτάζε μετὰ λύπη καὶ μετὰ οἶκτο τὸ μικρὸ ἄθλιο παιδάκι ποὺ τὸδνηγοῦσαν στὸ μαρτύριο, χωρὶς ν' ἀνοῖξῃ τὸ στόμα του. σὰν τὸ ἀρνάκι ποὺ τὸ πᾶνε νὰ τὸ σφάζουν.

Ἡ Ναγέττα, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, κτυποῦσε καταφορτικισμένη τὸ πόδι τῆς στὸ πάτωμα, ἔξω φρενῶν ποὺ ἐβλεπε νὰ γίνεται ἕνα τέτοιο κακοῦργημα, καθὼς ἔλεγε. Ἦταν μάλιστα ἔτοιμη νὰ ἐπέμβῃ, μα' ὁ Νικόλας τὴν καθυσούχασε ἔξηγώντας τῆς πῶς στὸ παιδί αὐτὸ ὁ Σιμόν θὰ φερδόνταν πολὺ μαλακώτερα παρ' ὅτι στὸ Δελφίνο, κι' ὅτι ἀσφαλῶς, ἂμα πήγαινε στὸ Τέμπλο, θὰ ἦταν λιγώτερο ἀξιολύπητο παρὰ ἀνάμεσα σὲ τέτοιους ἀναίσθητους γονεῖς ποὺ τὸ ἔκκαναν νὰ μαρτυροῦν.

Ἡ Ναγέττα ὠστόσο, τὴν ὥρα ποὺ ἡ κυρὰ Γιαννούλα ἔτοιμαζόταν νὰ βγῇ ἔξω, κρατώντας τὸ μικρὸ ἀπὸ τὸ χεράκι, τὴν πλησίασε :

— Θὰ εἶσαι καλὴ μαζὶ του ; εἶπε παρακλητικὰ.

— Βέβαια, βέβαια ! ἔκανε ἐκείνη βιαστικὴ νὰ φύγῃ.

— Μοῦ τ' ὀρκίζεσαι ;
— Σοῦ τ' ὀρκίζομαι.
(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΗ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΚΙΟΥΠΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΠΗ

Ἐνας ἀνατολιτικὸς βασιλιάς — ὁ μύθος εἶναι τουρκικὸς μα' δὲ λέει πῶς ὁ βασιλιάς εἴτανε Τούρκος — θέλοντας νὰ παίξῃ μετὰ τοὺς ὑπηκόους του, μα' καὶ νὰ τοὺς δελεῖ πῶς ἦταν ἔξυπνος, σοφίστηκε τὸ ἐξῆς τέχνασμα :

Παράγγειλε στὸ χρυσοκόχο του ἕνα τόπι ἀπὸ χρυσοῦ καθαρό, καὶ συνάμα προκήρυξε στοὺς ὑπηκόους του, πῶς θὰ χάριση τὸ τόπι σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τοῦ πῆ τὸ πιὸ μεγάλο ψέμμα.

Τὸ τόπι ἦταν ἀρκετὰ μεγάλο καὶ ὀλομάλαμα, ὁ πειρασμός λοιπὸν δὲν ἦταν μικρός. Καὶ ἡ προκήρυξη ἔδρασε σὲ κίνηση ὄλους τοὺς ἔξ επαγγέλματος ψεύτες καὶ πέρ' ἀκόμη ἀπὸ τοῦ βασιλείου τὰ σύνορα. Ὁ βασιλιάς δεχότανε τὸν κάθενά στὴν αἴθουσα τοῦ ὀρόνου μετὰ τὸ πῆ στὸ χέρι, μα' εἰ, τὸ ψέμμα κι' ἂν τοῦ λέγαν εἰ ὑπῆκοὸί του, αὐτὸς δὲν τῆβρισκε τόσο μεγάλο. Ὡς καὶ σὲ κείνον ποὺ τοῦπέ πῶς μιὰ χρονιά στὸ χωριὸ του ἔκκανε τόσο χρῶν, ὥστε κολλοῦσανε ἀπ' τὴν παγωνιά τ' ἐκαμμένα κάρβουνα στὸ μαγκάλι ἀπάνω, ὁ βασιλιάς τοῦ ἀποκρίθηκε :

— Αἱ ! θὰ ἦταν ἐκεῖνη τὴ χρονιά ποὺ πκγώσανε τὰ φῶτα πάνω στὰ κερὰ τῶν πολυελαίων μου καὶ δὲν μπορούσαμε νὰ τὰ σβήσουμε.

Ἐτσι σὲ κάθε μεγάλο ψέμμα ἀπαντοῦσε αὐτὸς μετὰ τέτοια ἀπάντηση, ὦστε τοὺς ἀπογοητέυε ὄλους.

Ἐνα πρωτὶ, ἐκεῖ ποὺ καθόταν ὁ βασιλιάς στὸ πκράθυρο, βλέπει ἕνα νεὸ καὶ ἔδηγοσσε τέσσερις χαμάληδες, ποὺ σηκῶσανε ἕνα τεράστιο πιθάρι. Μόλις ἤρθανε μπρὸς τὸ παλάτι, ὁ νεὸς ἔφησε τοὺς χαμάληδες σὲ τὸ πιθάρι κάτω καὶ ἀνέβηκε στὴν αἴθουσα τοῦ βασιλιά.

— Βασιλέα μου πολυχρονεμένε, τοῦ λέει, ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου δάνεισε στὸ συχωρεμένο τὸν πατέρα σου ἕνα πιθάρι φλωριά. Ἦρθε νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς τὸ δάνειο. Τὸ πιθάρι εἶναι κάτω δὲν ἔχεις παρὰ νὰ διατάξῃς νὰ μοῦ τὸ γεμίσουνε.

Κόλπος τοῦ κατέβηκε τοῦ βασιλιά, σὰν ἀκούσε τέτοιο πράγμα καὶ εἶδε καὶ τὸ πιθάρι.

— Γιαλάν ! Γιαλάν ! φώναξε παραγμένος. Ἀηλαδή : Ψέμματα ! Ψέμματα !

— Μὴν τὰράζεσαι, βασιλέα μου, τοῦ λέει μετὰ πάθεια ὁ νεὸς. Σὰν εἶναι ἀλήθεια, γέμισε τὸ κιούπι : σὰν εἶναι ψέμμα, δόσε μου τὸ τόπι.

Ἐτσι ὁ βασιλιάς ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ τόπι.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Ἄγαπῶ τὰ κίτρινα φύλλα δταν κάτω ἀπὸ τὸ φύσημα τοῦ τραλλοῦ βοριά, τὴ γλυκεῖα τὴν ἀνοῖξη καὶ τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν τραλλό, παγερὸ χιονιά.

Ἄγαπῶ τὰ κίτρινα φύλλα δταν κάτω ἀπὸ τὸ φύσημα τοῦ τραλλοῦ βοριά.

Ἄγαπῶ τὰ κύματα δταν ἀγρια σπάζουν καὶ σκορποῦνε ἀφρίζοντας γύρω τραγουδώντας ἀγνωστές κι' ἀγαρμοσυμορζίζοντας ἱστορίες.

Ἄγαπῶ τὰ κύματα δταν ἀγρια σπάζουν καὶ σκορποῦνε ἀφρίζοντας γύρω [μας δροσιές.

Ἄγαπῶ τὸν κεραυνὸ ποὺ τραλλοῦ βοριά, σὲ συντροφίμια τοῦ βουνοῦ τὰ ψηλά τὰ δέντρα, καὶ τὸ δάσος π' ἀγρία βασιαναστενάξει.

Ἄγαπῶ τὸν κεραυνὸ ποὺ τραλλοῦ βοριά, σὲ συντροφίμια τοῦ βουνοῦ τὰ ψηλά τὰ δέντρα. Ἀσπὴ Ρόδου

ΒΡΑΔΥΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(Στὶς ὀδοὺς τοῦ Νεῖλου)

Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι βαρεῖα. Ἡ ἄσπρη μέρα ὀβνεῖ κι' ὁ ἥλιος γέγονοντας πιά στὴ δίσση του κρῆβαλλε θολὸς μέσ' ἀπὸ τὰ διαλυμένα πιά σύννεφα τῆς σκόνης. Κι' ἡ φύση στολίζεται στὸ θάνατό της !

Ὁ Νεῖλος ἀγογγαλὰ μ' ἕνα βουβὸ φλοῖσθημα κι' οἱ χουμαδιές σεῖον μιλὰ κατὰ τὴν ἐλευσὶά του, γέροντας δεξιά, ἀριστερὰ σὲ χαριτωμένες ὑποκλίσεις.

Δυὸ φελάχοι, γονατισμένοι πάνω σὲ μιὰ πολὺχρωμη ψάθα, προσεύχονται. Ὁ γερωντότερος, ξερρακιανός, γερμάτος οὐτιδὲς μετὰ μπροντίζινο πρόσωπο, ψιθυρίζει μιὰ προσευχὴ. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ προσφῆρῃ δυανάτ τ' ὄνομα τοῦ ἄλλου, ὁ νεώτερος θὰ σκύβῃ σὲ βαθεῖα ὑπόκλιση μετὰ τὸ χεῖρα ἀπλωμένα, καὶ θ' ἀγγίσῃ μετὰ ἑλαφρὸ νεανικό του μέτωπο τὴν καρδαλὴ ψάθα. Πίσω τοῦς οἱ καμῆλες, γονατισμένες στὰ τέσσερα τοῦς πόδια, ἀναμασοῦν διαρκῶς, κἀνοντίας ν' ἀνηχοῦν τὰ κουνουδάκια ποὺ στολίζουν τὸ λαμῶ τους.

Πέρα ὁ ἥλιος ἔδωσε πιά. . . Οἱ περαμιδες ἐκεῖ κάτω κατακόκκινες ὀψώνουν σβάρὰ τὸν τριγώνω τοῦς ὄγκο. Ὅλα χουματίστηκαν ἀλλοιώτικα. Οἱ χουμαδιὲς ἀλλάξαν τὸ ζωρὸ καράσι τοῦς μ' ἕνα ἀκαθόριστο κεραμίδι, ποὺ βιάφει ὀλο τὸν λεπτό τους κορμὸ γιὰ νὰ ξανοιχθῇ πάνω στὰ λεπτόστενα φύλλα. Τὰ νερά τοῦ Νεῖλου καίζον μετὰ τὸ χρομάτι. Τὸ ρόζ μετὰ ζωρὸς ἀνταύγιας ὀβνεῖ τὸ θολὸ τοῦ πρόσωπο, ζαφερίνες πινελιὲς ζωρῆσον τὰ γυῖα, μεταμορφώνονται οἱ σκιὲς σὲ μαβιὲς μουντζούρες. Κάθε κυματάκι, σὲ κάθε ἀνατίχτισμα, καὶ ἄλλο χρομα πέρνει κι' οἱ τόνοι συναλλάσσονται ἀπὸ τὴ μάε σιγῆ τὴν ἄλλη.

Ἐνα καράβι φορτωμένο ἄμο καὶ βαρεῖες πέτρες, μόλις καὶ κυλᾷ. Τὰ μεγάλα πανιά του, ὀρθάνοχτα μ' ἀκίνητα, σὰ ρυτιλωμένα γερωντικά μάγουλα, κωκινίζουν ἀδιόρατα στὴ βάση καὶ βαθεῖα στὴ λεπτὴ κορυφῆ. Ρίχνον ρουμπινένας σκιὲς, ἀεικίγητες, ποὺ ὀβροντιται διαρκῶς πίσω τοῦς, πάνω στὸ παραγμένο νερό. Δυὸ ἀραπάδες τὸ τραβῶν ἀπ' τὴν ἀντικεινὴ ὄχθη μ' ἕνα σκονιὸ δεμένο στὴ μέση. Μισόγυμνοι, μελαφοῖ, μετὰ δερμα γυλιστερο, μοιάζον ἀγάματα μπροντίζινα σὲ κάθε τοῦς ὑπερφανθροπὴ προσπέσεια.

Τραγουδοῦν, κι' ἡ ἀργύροστη φωνὴ τοῦς φθάνει σὰν μονότονος ἦχος, σὰν παράτονο, ὡς ἔδῳ. Τὰ χρομάτα ὀβυσαν. Ἡ αἰθρία τῆς νύχτας, κωρωμένη ἀπὸ τοῦλῃ ἀχρῶμα, σκοτεινὰ, πέφτει μπρὸς τὴν λαμπρὴ ἀποθέσει τῆς δύσης.

Ἡ νύχτα ἔφτασε καὶ ἐθεόρισε τὰ χρομάτα τοῦ Νεῖλου. Ὁ φελαχὸς τελείωσαν τὴν προσευχὴ τοῦς. Ἀναβασμένοι στὶς καμῆλες τοῦς προχωροῦν οὐθιμικὰ, καὶ φαντάζον σὲ λίγο στὸ βάθος τοῦ ἀχρῶματισμένου ὀβόντου οἱ σκοθρες μοναδικὲς σιλουέτες τοῦς. Ἐνας ἦχος ἀκούεται ἀπὸ μακριά, ποὺ ὀβνεῖ ἀπαλὰ σὲ κάθε λεπτό. Ὁ σκοτεινὸς ὄγκος τοῦ καραβανιοῦ ἐνόθηκε μετὰ τὴ σιλουέττα τῶν περαμιδῶν.

Ἡ νύχτα ἔφτασε καὶ ἐθεόρισε τὰ χρομάτα τοῦ Νεῖλου. Ὁ φελαχὸς τελείωσαν τὴν προσευχὴ τοῦς. Ἀναβασμένοι στὶς καμῆλες τοῦς προχωροῦν οὐθιμικὰ, καὶ φαντάζον σὲ λίγο στὸ βάθος τοῦ ἀχρῶματισμένου ὀβόντου οἱ σκοθρες μοναδικὲς σιλουέτες τοῦς. Ἐνας ἦχος ἀκούεται ἀπὸ μακριά, ποὺ ὀβνεῖ ἀπαλὰ σὲ κάθε λεπτό. Ὁ σκοτεινὸς ὄγκος τοῦ καραβανιοῦ ἐνόθηκε μετὰ τὴ σιλουέττα τῶν περαμιδῶν.

Ἡ νύχτα ἔφτασε καὶ ἐθεόρισε τὰ χρομάτα τοῦ Νεῖλου. Ὁ φελαχὸς τελείωσαν τὴν προσευχὴ τοῦς. Ἀναβασμένοι στὶς καμῆλες τοῦς προχωροῦν οὐθιμικὰ, καὶ φαντάζον σὲ λίγο στὸ βάθος τοῦ ἀχρῶματισμένου ὀβόντου οἱ σκοθρες μοναδικὲς σιλουέτες τοῦς. Ἐνας ἦχος ἀκούεται ἀπὸ μακριά, ποὺ ὀβνεῖ ἀπαλὰ σὲ κάθε λεπτό. Ὁ σκοτεινὸς ὄγκος τοῦ καραβανιοῦ ἐνόθηκε μετὰ τὴ σιλουέττα τῶν περαμιδῶν.

Ἡ νύχτα ἔφτασε καὶ ἐθεόρισε τὰ χρομάτα τοῦ Νεῖλου. Ὁ φελαχὸς τελείωσαν τὴν προσευχὴ τοῦς. Ἀναβασμένοι στὶς καμῆλες τοῦς προχωροῦν οὐθιμικὰ, καὶ φαντάζον σὲ λίγο στὸ βάθος τοῦ ἀχρῶματισμένου ὀβόντου οἱ σκοθρες μοναδικὲς σιλουέτες τοῦς. Ἐνας ἦχος ἀκούεται ἀπὸ μακριά, ποὺ ὀβνεῖ ἀπαλὰ σὲ κάθε λεπτό. Ὁ σκοτεινὸς ὄγκος τοῦ καραβανιοῦ ἐνόθηκε μετὰ τὴ σιλουέττα τῶν περαμιδῶν.

Ἡ νύχτα ἔφτασε καὶ ἐθεόρισε τὰ χρομάτα τοῦ Νεῖλου. Ὁ φελαχὸς τελείωσαν τὴν προσευχὴ τοῦς. Ἀναβασμένοι στὶς καμῆλες τοῦς προχωροῦν οὐθιμικὰ, καὶ φαντάζον σὲ λίγο στὸ βάθος τοῦ ἀχρῶματισμένου ὀβόντου οἱ σκοθρες μοναδικὲς σιλουέτες τοῦς. Ἐνας ἦχος ἀκούεται ἀπὸ μακριά, ποὺ ὀβνεῖ ἀπαλὰ σὲ κάθε λεπτό. Ὁ σκοτεινὸς ὄγκος τοῦ καραβανιοῦ ἐνόθηκε μετὰ τὴ σιλουέττα τῶν περαμιδῶν.

Ἡ νύχτα ἔφτασε καὶ ἐθεόρισε τὰ χρομάτα τοῦ Νεῖλου. Ὁ φελαχὸς τελείωσαν τὴν προσευχὴ τοῦς. Ἀναβασμένοι στὶς καμῆλες τοῦς προχωροῦν οὐθιμικὰ, καὶ φαντάζον σὲ λίγο στὸ βάθος τοῦ ἀχρῶματισμένου ὀβόντου οἱ σκοθρες μοναδικὲς σιλουέτες τοῦς. Ἐνας ἦχος ἀκούεται ἀπὸ μακριά, ποὺ ὀβνεῖ ἀπαλὰ σὲ κάθε λεπτό. Ὁ σκοτεινὸς ὄγκος τοῦ καραβανιοῦ ἐνόθηκε μετὰ τὴ σιλουέττα τῶν περαμιδῶν.

ΚΑΙ ΕΠΙ ΓῆΣ ΕΙΡΗΝΗ

Εἶναι παραμονὴ Χριστουγένων. Νύχτα ἀστερόφανη κι' ἀσέληνη νύχτα βαθεῖα σκεπάζει ὀλο μ' ἕνα σκούρο τοῦλῃνο πέπλο καὶ δίνει ἕνα μυστήριο στὰ κατοικημένα μέρη καὶ μιὰ ἀγρία δαετὶς ὀβνεῖ. Μακριά, πέρα σὲ μιὰ κορφῆ, λάμπουν φωτιὲς κι' ἀκούγονται φωνές ποὺ μιλῶνε ἡ βαλζουνη σὲ μιὰ βάρβαρη γλώσσα, καὶ πιὸ πέρα, μέσα σὲ μιὰ κατασκότεινη χαράδρα, μιὰ συνοδεία προχωρεῖ βουβῆ καὶ σκοτεινὴ μέσα στὴ νύχτα. Οἱ βράχοι, οἱ σκιὲς, οἱ ζαρωματιὲς τοῦ βουνοῦ φαίνονται σὰν τὰ φαντάσματα τῶν σκοτομένων στὴ

μάχη, ποὺ σηκώθηκαν ἀπὸ τοὺς κάρους τοὺς ἐκδικητές, γιατί ἡ συνοδεία ποὺ πηγαίνει κατὰ τὸ χωριὸ εἶναι ἕνα ἀπόσπασμα στρατοῦ δικῆς μας, κι' οἱ φωτιὲς ποὺ φαίνονται στὴ μακρινὴ κορφῆ εἶναι οἱ Βούγαροι, ποὺ ὑποχώρησαν λίγες ὄρες πρὶν καὶ καταψίγηνε ἐκεῖ πάνω γιὰ νὰ γλυτώσουνε.

Ἐξάφνα, μέσα στὴν ἀγρία νύχτα, χτυπήματα ἀπὸ κωμῆνες ἔρχονται πέρα ἀπὸ τὸ χωριό. Τ' ἀπόσπασμα σταματᾷ καὶ τότε, ἐνῶ ὀλο, χωρὶς κωμῆα διαταγῆ ἡ συνοδόση, γονατίζουν χαμῶ καὶ σταυροκοποῦνται, φαίνεται ἀνάμεσα στὶς δύο σειρὲς ἕνα φορετὸ σκεπασμένο μ' ἕνα μανδύα. Εἶναι ὁ νεκρὸς τοῦ ἀξωματικοῦ τοῦς. Μόλις κι' ὁ τελευταῖος ἦχος τῆς κωμῆνας ὀβνεῖκε στὸν ἀέρα, ἀμίλητοι πάλι σηκῶνται σὰν αὐτόματα καὶ προχωροῦν. Ὑστερα ἀπὸ δύο ὄρες ἦταν στὸ χωριὸ καὶ βάδιζαν μετὰ τὸ θλιβερὸ τοῦς φορετὸ πρὸς τὸ νεκροταφεῖο, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ ἀκούστηκε ἡ βραχνὴ φωνὴ τοῦ ψάλτη «καὶ ἐπὶ γῆς εἰρηγήνη...» Ἦταν ἡ λειτουργία τῶν Χριστουγένων.

Διηγορία

ΔΕΙΛΙΝΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Ὁ ἥλιος γέρονε ἀργὰ καὶ μεγαλύτερα στὴ δίσση του. Στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ δὲν ἀνηχοῦν πιά οἱ εὐθυμες παιδικὲς φωνές, καὶ τὰ τραλλὰ παιχνίδια καὶ τρεξίματα. Κάθονται μαζὶ μετὰ τὸ μικρὸ στὰ ξύλινα παγκάκια. Μ' ἀρέσει ἡ παρὰ τῶν μικρῶν. Εἶναι τόσο χαριτωμένη, διασκεδαστικὴ κι' εὐχάριστη. Παραμῶνι ! φωνάζουν ἀπαιτητικὰ οἱ μικροί, καὶ μετὰ κοιτᾷσυν, ἔτοιμοι, ν' ἀφοσιωθῶν σὲ λόγια μου. Δυὸ τρία ξεπολύτη χαριατόπουλα κἀθονται κοντὰ, φρόνιμα, καὶ δὲ λένε πὸ πειραχτικὰ τὴν Ἀδαμαντία Φούσσα. Ἐγὼνε ὀμνητικὴ μάχη γιὰ τίς θέσεις καὶ τὸ παραμῶνι ἄρχισε. Ἡταν μιὰ φορὰ ἕνα παιδάκι ποὺ τὸ λέγαμε Παῦλο. Κατὰ δυστυχία ὁ θεῖος τοῦ Ἀνετίκου λεγόταν κι' αὐτὸς Παῦλος. Κι' ὁ μικρὸς θεορεῖ καλὸ ν' ἀνακοινῶση μετὰ φωνὲς χαρῆς τὸ σκουδατο γεγονός.

Πολλὰ ὀρες ἔπαναφέρουν στὴν τάξη τὸν μικρὸ παραῖα, καὶ τὸ παραμῶνι προχωρεῖ κανονικά. Ὁ Βασιλάκης, ὁ πιὸ λυκοῦδης τοῦ χωριοῦ, πλησιάζει, καὶ κοιτάει νὰ βρῇ θέση. Στὸ στόμα του πεθαίνει μιὰ κωρωμάλα. Ἡ ξυπνὴ Ἀδαμαντία τὴ βλέπει, καὶ ἔννοει νὰ ἐμμεταλυτῆ τὴν κερύσταση. Καὶ ἐνῶ μετὰ τὴν ἔξυπνὴν ματιὰ τῆς κοιτάει νὰ μαντέψῃ τὸ ποῖον τοῦ περιεχομένου τῆς τσίχλης του, τοῦ λέει : «Βασίλαχ, τί μοῦ δίνεις νὰ σοῦ δώσω τὴν μισὴ καρέκλα μου ;» Δυὸ προκλητικοὶ ὀστακοὶ προσφέρονται γι' ἀντάλλαγμα, ποὺ τραβῶν πρὸς στιγμὴν ὀλο τὰ παιδικὰ μάτια. Τὸ παραμῶνι προχωρεῖ καὶ οἱ μικροὶ μου φίλοι ἐνθουσιάζονται μετὰ τὰ κατορθώματα τοῦ

Παῦλου. Ὁ Παντελὴς ἔχει ἀνοῖξει τὸ στόμα τοῦ ἀπὸ θαυμασμό, καὶ βροῖσει ἐκακρία ἡ ἑαδελφούλα του. νὰ τοῦ χάσῃ ἕνα φύλλο σουκάς μέσα. — Τὶ ὀλοῖτο παραμῶνι ! φωνάζει ἕνα μικρό.

Τὸ σκοταδὶ ἀπλώνεται τώρα παντοῦ, καὶ μετὰ λῆθη βλέπω νὰ φεύγουν μετὰ τὴς νταντάδες τοῦς, ἕνας ἕνας, οἱ μικροὶ μου φίλοι. Κυρὰ Φροσύνη

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ

Εἶχαν ὀβυσει πιά κι' οἱ τελευταῖες ἀχτιδὲς τοῦ ἡλιοῦ καὶ γύρω στὴν πλάση ὀλη— κάτω μακριὰ στὴν πεδιάδα, πάνω στὴ ψηλὰ βουνα, γύρω, παντοῦ

μα κάλι, άνοιξαν την καγκελοπορτα και χάθηκαν μέσα στη νύχτα.

Στά μάτια μου δυο δάκρυα χοντρά κίλησαν. Θυμήθηκα εκείνη τη στιγμή ένα μικρό δραματάκι, που είδα με τα μάτια μου, τις περασμένες μέρες στο μικρό χωριουδάκι μας: σ' ένα μικρό φτωχικό σπιτάκι μιά μάνα και δυο μικρά ολόξανθα παιδιά άθηνούσαν για το θάνατο του άγαπημένου πατέρα.

Θούλης Τηλαύης

ΛΙΓΟΙ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΙ ΜΕΝΕΞΕΘΕΣ

Φυλλομετρώντας σήμερα ένα άγαπημένο μου βιβλίο, είδα σε μία σελίδα του μερικού μαρμαρινού μενεξέδες. Πόσα δε μου θυμίαν τα χλωμά αυτά λουλουδάκια! Μιά ολόκληρη ιστορία.

Πριν δυο λίγα χρόνια, είχα μιά μικρούλα φίλη, μιά χλωμή παιδιούλα, που ζούσε πότε πότε σ' άστρα παρα στή γη μας. Ήταν πολύ χαριτωμένη. Άπ' τόν μικρό της στοματάκι βγαίναν λόγια γεμάτα άγνόνητα και κολασύνη. Τα ματάκια της,λόλω-τα άστέρια, που ποτέ δέν ξεχνώ, είχαν πάντα μιά έκπραση μελαγχολική.

Έρχόταν συχνά να με δει, κι εύχαριστιόταν να της μιλή για τά λουλουδάκια, τά ποτιλά, τ' άστέρια, και να της διαβάξω κάποιο βιβλίο που άγαπούσε υπερβολικά.

Πηγαίναμε περιπάτους μακριά από δάσος, μαζεύοντας πολόχρομα λουλουδάκια.

Κάποτε έκανε μέρες να φανή. Έμαθα πως ήταν άρρωστη και πήγα να τη δω. Τό προσώπακι της ήταν πολό άσπρό, τά ματάκια της κορασιμένα.

Μόλις με είδε, ένα χαμόγελο φάτισε τη μορφή της και με μιά φωνή χαδιάρικη, άρχισε να μου λέη ότι ήταν πολό άρρωστη και να παραπονιέται που δέν πήγα τόσες μέρες να τη δω.

Έλαφα, λέγοντας σοβαρό και θλιμένο ύφος, που είπε: — Έχω μιά μεγάλη λύπη.

Ή γιαια είναι πολό άρρωστη και πρέπει, μόλις γίνο καλά, να φύγομε, να πάμε κοντά της. Άνούμαι πολό που θα σάς χωρίσω, να πάμε κοντά της.

Έχω συνήθισει τόσο έδω! Άγαπά τό έλατο, τά ποτιλά και... σένα. Δέ θέλω να σάς άφισω. Πές μου! λυπάσαι και σ' που θα φύγω!

Την άγκάλιασα και τη φίλησα. Όταν έφευγα, μου έδωσε λίγους μενεξέδες, — αυτούς που βλέπω τώρα—λέγοντάς μου να τους βάλω στο άγαπημένο της βιβλίο.

Υστερα από λίγες μέρες φύγανε... Έχω πολόν καιρό να μισώ νέα της. Ρένος. Δέν έξορω ούτε που βρίσκεται, ούτε τί γίνεται.

Άγαπημένη μου μικρούλα, διατήρησε άραγε την άγνόνητά σου; Τα ματάκια σου—τά φεγγαβό-

λα έδεινα μάτια—που πάντα έβλασαν σε κόσμοις άνώτερους άπ' τόν δικό μας, μπόρεσαν ν' άντικρύσουν τις ποταπίτες της μάταιης ζωής μας; Έντελβία

ΤΟ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟ ΠΑΙΔΙ

Λένε, διε την τρίτη νύχτα ύστερα από τη γέννηση, τη στιγμή που άλει δσοι είναι γύρω στο μωρό κοιμούνται, φανερώνονται οι τρεις μοίρες που βρίσκονται σε κάθε τόπο και μοιράιουν τó παιδί.

Κάθε τόπος έχει και τις μοίρες του. Κι οι μοίρες ζούνε σύμφωνα με τόν τόπο αυτόν, που τό δίνουν και στο παιδί.

Άν κανείς γεννιέται, ως κόμμε σε βουλό ή σε άγρια μέση, οι μοίρες που έχουν πάρει άπ' την άγριάδα τού τόπου, μαζί με τάλλα που δίνουν στο μωρό, καλά ή κακά, τού δίνουν και παλληκαριά. Άν κανείς γεννιέται σε κάμφο, οι μοίρες του, που είναι γλυκιές, τού δίνουν και κάτι τι άπαλό στο χαρακτήρα του.

Αυτά μου τάξε πη ή γιαια μου που έξερα από τέτοια.

Και σάν γνώρισα κάποιο παιδί μελαγχολικό, που πάντα τάρεσε να τραιιέται σε γονιές άπόμειρες, που τάρεσε να μένη σιωπηλό και χαμένο σε σκέψεις, και που στο πρόσωπό του φαινόταν κάμπο άπαλή μελαγχολία, σκέφτηκα τόν τόπο όπου γεννήθηκε και μοιρώθηκε.

Ένα μικρό-μικρό νησάκι. Δέν ήταν στην άγρια και φουρογνωμισμένη θάλασσα τó νησάκι αυτό. Γιατί τότε θάξε κάτι τι άπ' την άγριάδα της θάλασσας. Ήταν σε μιά λίμνη. Και σε μέρος που να μην τό φυσούνε οι άγριοι άνεμοι. Νησάκι ήσυχο σε μιά ήσυχη λίμνη.

Και τó νησάκι αυτό ήταν κατάφυτο όχι από ροδιές με άλλα λουλουδάκια, ούτε από πορτακάλιες με κάτασπρο μυρωμένους άνθους, ούτε από άλλα δέντρα καρπερά και χαρούμενα. Ήταν κατάφυτο από μελαγχολικά κυπαρίσσια, που καμιά φορά συντροφεύαν με κανένα ξανθοκράσινο παύκο.

Χορτάκια και άνοιξιτικά λουλούδια δέ φύτρωναν στο νησάκι αυτό για δέ σκορπίζουν την άγνοιάτικη λαφριά εθωδιά τους. Μονάχο οι μυριές κι οι χαμοδοράφες σκορπούσαν τη βαρεία μυρωδιά τους.

Κι αν τυχόν ό άγέρας έκανε να κουνιόνται τά κυπαρίσσια, τό τσπουόυδνι που άκουγόταν δέν ήταν ή λαφριά άρια της καλαμιάς ή τό κελάριασμα της βρύσης. Είχε βαρό με και γλυκό μελαγχολικό τόνο, και πολλές φορές τό συντρόφευαν κι οι κουρούνες, γιατι χελιδόνια ή άλλα γλυκόλαλα πουλιά δέ βρίσκόνταν.

Αυτά μου τάξε ή φωνή του που ήταν τόσο παραπονοϊκή.

Κι οι μοίρες που ζούνε στο νησάκι αυτό συντροφιά με μελαγχολικες ψυχές, δέ μπορούσαν νάχουν τη ζωηράδα, τό χαρούμενο ύφος που έχουν οι συντροφίφες των που ζούνε δίπλα σε θυάκια, μουμουριότερες πηγές και ξανθοκράσινο κάμφοις.

Είχαν τó βαρό μελαγχολικό τών κυπαρισίων. Κι άπ' αυτό δώσαν και στο παιδί την τρίτη μέρα της γέννησής του.

Αυτά σκέφτηκα σάν είδα τό γλυκό μελαγχολικό παιδί, με την παραπονοϊκή φωνή, που τάρεσε να μένη σιωπηλό σ' άπόμειρες γονιές και να σκέφτεται.

Λαίλαπα, δέν παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρημέ γραμματόσημο, για τά δούα προπεί να πληρώσει. Ζυγίζετ τα και βάζετ το γραμματόσημο σωστό. Δέν άπαντθ σε κανένα, όταν με ρωτά για πράγματα που δέ έχει ο Ώδης γός του Ψυδρονμητού. Τιμάται ορ. 5, ταχυδρομική ορ. 6, και πρέπει να τόν προμηθεύθθ δούοις θέλει να λαβαίνθ μέρος στην νίκηση.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ

Ή νύχτα ζάλλωσε τó μαύρο της χέρι στή γη, λές κι ήθελε να την τραβήξθ για να την κίξθ μεσ' στο πυκνό τό σκοτάδι.

Ή δρα είναι περασμένη. Πέφτω στο κρεβάτι μου και κουκουλώγομαι, μα ό ύπνος δέν έγνοεί να με πάρθ στην άγκαλιά του.

Έξω σιωγοβόχει. Μαύρες σκέψεις, σάν τó χρώμα πουδξει άπόψε ό ουρανός, μου σκοιίζουν τό μυαλό. Κάπου κάπου καμιά σια όπερατικό διαβήθ, που ποιός έξερει ποιά τύχη τόν έχει αυτή την ώρα στους μαύρους άπ' τό σκοτάδι δρόμοις, φαίνεται σάν μαύρο φάνασμα. Κάθε τόσο ένας βουβός κρότος φτάνει σε αυτά μου. Είναι τά τραία, που σάν μαύρα φαντάσματα με κολλά γυαλιερατά μάτια, δουλεύουν ακόμα για τις άνάγκες τών άνηθώπων.

Έξωφανα τά μάτια μου βαρύνουν. Δέν μπορώ να τ' άνοιξω. Είναι ό ύπνος, φαίνεται που με τρώει και ήρεχεται για να με βυθίσθ στα γλυκά του χειμώνα όνειρα!

Ήράκλειος Άθλος ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

(Συνέχεια τού 2ου Π. Π. τού φύλλου αριθ. 17).

Και ή Κυρά-Φροσύνη που τ' άκούει:

— Τί κρέμα, ξεφανίζεις, που τό δικό μου είναι βαμβακερό, είτέ, θάχόχουμν κι' εγώ μαζί σου! Σαρδανάπαλος

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

Οι συνδρομητάι μου, διαν λήγη ή συνδρομή των, να τήν άνανζώνουν άμέσως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τόν κόπον και τó έξοδον να τό υπενθυμίζω στόν καθέτα ιδιαιτέρως. Ή έγκαιρη άνανέωση της συνδρομής είναι τó πρώτιστον χρέος τού καλοθ συνδρομητού.

Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ

ΑΔΙΑΠΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ»

Άθήναι, 42 δόδο Εβρουίτιδου, την 21 Μαΐου 1931 ΔΗΑΡΣΗ

Δέν παραλαμβάνω γράμματα με άνεπαρημέ γραμματόσημο, για τά δούα προπεί να πληρώσει. Ζυγίζετ τα και βάζετ το γραμματόσημο σωστό. Δέν άπαντθ σε κανένα, όταν με ρωτά για πράγματα που δέ έχει ο Ώδης γός του Ψυδρονμητού. Τιμάται ορ. 5, ταχυδρομική ορ. 6, και πρέπει να τόν προμηθεύθθ δούοις θέλει να λαβαίνθ μέρος στην νίκηση.

Ο ΟΙΚΟΣ «Ελευθεροδράκης»

Ο ΟΙΚΟΣ «Ελευθεροδράκης» έκιδετ τώρα μιά Ψερά από παιδικά βιβλία. Είναι πραγματικώς καλά διαλεγμένα, καλά μεταφρασμένα, καλά τυπωμένα κι' οικονομικώτατα, και άξιόεμα κομψότατα, σφουπαικά.

Ή Ψερά αυτή, έκτός από τά έξνα, θα περιλάθθ και μερικά πρωτότυπα έργα, τού Παπαλιαμαντή, τού Μενοπουλόυ, της Γεωργίας Ταροσθλ η κτλ. Άξίζει να ύπάρθ στην βιβλιοθήγη σας. Κι' όταν θέλατε, μπορετ να γράφετε, στόν έκδοτικό οίκο «Ελευθεροδράκης» (Πλατεία Συντάγματος, Άθήναι) για να ζητησθετ μιά Άγγελία και να ιθηςετ τους όρους της έγγραφής.

Ή Ψερά δίνεται μόνο στόν συνδρομητή της, που πληρώνουν κατά δόσεις και λαβαίνουν ένα ένα βιβλίο μόλις έκιδέται.

Αυτά, Έξωφανα, δέν έχουν καθιερωθεί ακόμα, κι' άλλοι τά γράφουν ετσι, άλλοι άλλοιως. Έγώ άκολουθώ τόν έξοι κανόνα: όταν ή λέξη είναι αρχαία, πρέπει να λαβαίνουμε όπ' οφει τó μακρόν, πρόπραχός και να διατηρομε την περιποιημένη της: αίμα, σήμα κτλ.

Όταν όμως είναι νέα, ή τύπος νέος, δηλ. της δημοτικής, εδω μακρά και βραχέα δέν ύπάρχουν και βάζουμε παντοθ εδω: κοινδόνει, μαχαιρει, πάμε, τρώμε (άδιάφορο άν, από συνήθεια, γράφομε καμιά φορά πάμε, τρώμε). Έπίσης ή γυναίκα, όνομαστική, νέος τύπος, θέλει εδω: Η αικαιτική έμος τήν γυναίκα, επειδή είναι ίδιο με τó αρχαίο, διατηρεί την περιποιημένη. Όσο για τά καλύτερα, καλλίτερα, καλύτερα, όρθότερο είναι τó πρώτο.

Γιατί στή δημοτική όλα τά τέτοια συγκριτικά γράφονται με ψήλων: παχύτερος, πλατύτερος άρα, για τήν όμοιομορφία, και γονεύτερος, μεγαλύτερος, καλύτερος κτλ. Για τις λώσεις ειπα στο προηγούμενο.

Άπό τις δυο φράσεις εικόνες που δημοσιεύω σήμερα, τή μιά («Ή μικρή Άζα κάνει την προσεχθή της») μου τήν άνακάλωσα τó Αυσόχαρο, και τήν άλλη («Τό σιαχτρο»), γελοιογραφική σειρά, δ. Γεωργίου Άβέρωφ.

Έχω και πολλές άλλες, που μου τις έστειλαν αυτό οι ίδιοι, και η Κυρά-Φροσύνη κι' άλλοι. Και σιαχ-σιαχ θα τις δημοσιεύω. Μοι κάνουμ χάρθ δσοι βρίσκουμ κάτι τι δημορφο σε έζνο περιοδικό και που δέ άνακάλωσιν.

Έξωφανα Νάουσιος, πώς συνή-

θησαν αυτές οι άνωμαλίες, άναπόφαιτες σε κάθε άλλαγή κανονισμοθ. Στο εξοί δέν θα λαβαίνω όπ' οφει μου κομμάτι για τή Ψερά, αν δέν γράφθ από πάνω: «Στέλλω για πρώτη φορά». Ή «Στέλλω αυτό άντι του τάδε που άπερρίχθθ (ή εδημοσιεύθθ)». Οι νέοι φίλοι μου άς τό σημειώσουν αυτό καλά: Μόνο ένα κομμάτι μπορούν να στείλουν και στή αρχή, άχτυπερισσότερα. Άν είπα κάποτε ότι μπορούν να στείλουν δυο και τρία, τό άνακαλώ.

Πολύ γουτάρησα, Αυσόχαρο, αυτή την περιγραφή της έκδρομής. Με ρωτάς ποιάς, κατά τή γνώμη μου, είναι ή καλύτερος «τύπος» άπ' αυτούς που μάς παρουσίασε ή Άρσοστέλαχη στή 2. Συνεργασία. Ή να σθβ πω! Τά καλύτερα παιδικά, για μένα, είναι κείνα που δέν είναι «τύποι» δηλαδή που δέν έχουν τίποτα τó υπερβολικό, τó χτυπητό, τó παρατηρούμενο. Έννοθ στο χαρακτήρα, στή ήθος, στό φέρεμο. Γιατί άλλο ζήτημα εταν είναι κανείς άξιόπαρατηρητος για τήν επίματσια του ή για τήν έξωφανά.

Εδω δέν ύπάρχει υπερβολή. Όσο πιο έξωπτος είναι κανείς, δσο πιο έμπειλός, τόσο τó καλύτερο.—Και μιά παρακλήση: γράφε μου καθαρότερα. Δυσκολεσθήκα πολό να σε διαβάζω αυτή τή φορά. Δέν λυπάσαι τά μάτια μου!

Αυτά, Μαργαριτωμένη Βασιλιά, είναι τό μόνο που δέν μποροίμε να επιδάλλωμε στόν Άναμία: δηλαδή να γράφθ «Χίλια Μύρια» καθεφερά! Γιατί αυτά τάνάχιστα δέν τά βγάζει άπ' τό μυαλό τού: τάκοις ή τί διαβάξες. Κι' ένοσις ετι ούτε βιβλία μπορετ να τού τυχαίνουμ καθεμερά, ούτε Άνθρωποι που να έξορωμ και να τó λένε. Άντόσο κι' αυτόν τόν καιρό δημοσιεύσα μερικά νουτιωμάτα. Είναι από ένα βιβλίο «Ανατολικές Ιστορίες» που εδωλε τευλαστά δέ γλωσσολόγος και λογοτέχνης κ. Μ. Φιλιγγας. Φυσικά οι Ιστορίες αυτές δέν είναι όλες για παιδιά και δέν μπορούν να συστησώ τó βιβλίο παρά στός μεγαλύτερους. Πήρα όμως και θά παίρνω κάπου κάπου τις πιο κατάλληλες για σας.—Εκείνο που σοσ συμβάινει: (να βλέπη π: χ: έναν άνθρωπο στο έθρομο και να νομίζετ πως τόν ξανάειδες κάποτε στήν ίδια θέση, με τά ίδια ρούχα, με τó ίδιο ύφος, με τó ίδιο περιβάλλον) είναι πολό παρατηρημένο. Προσπάθησα μάλιστα να τó εξηγήσουν με διάφορες θεωρίες, που θάταν κάπως δρεκόλο να σοσ τις πω. Άλλά δέν περράξθ άρσει να εξηγθ ότι αυτό συμβάινει, και δέν συμβάινει μόνο σε σένα.

Ή Δούλη Αδελάνησος που γράφει: «Μόλις έλαθα τó τελευταίο φυλλάδιο και τήνοίξθ, τó μάτι μου έπεσε στήν άγγελία τού θανάτου τού καλοθ Μαργαριτωμένη Βασιλοπούλου, και δέ φανταζόσαι ποσό λυπηθήκα!» Ήταν τó πρώτο Διαπασαόπουλο που γνώρισα από σένα κι' άλλήλογράφησα μαζί του. Πάντα λυπηθθαι εταν μαθαίνω τó θάνατο κανενός Διαπασαόπουλου, ετσι κι' αν δέν τó γνωρίζω—τόσο που σκέπτομαι αν ήταν δυνατό να μη μάζε τό λές καθόλου—άλλά τώρα που εμαθα τó θάνατο ενός που γνώρισα,

λυπηθθαι πολό-πολό παραπάνω.—Τά λόγια αυτά της φίλης μου μ' έκαμαν να σκεφθθ: Μήπως, εταν συμβάινει κανένα δυστύχημα στήν οικογένειά μας, είναι καλύτερα να τó άποσιώπη; Άλλά όχι! Η ζωή αυτή, δυστυχώς, δέν έχει μόνο εύχάριστα, και τή παιδιά πρέπει να τó μαθαίνουμ και να τó συνειθίζουμ από τώρα. Έπειτα είναι κι' οι συγγενείς, που κάπως παρηγορούνται οι κλαίμενοι εταν βλέπουμ δυο λόγια στό άγαπημένο περιοδικό τού παιδιού που κλαίει, κι' εταν λαβαίνουμ συλλογητήρια από τάδελφια του, τόσο άγνά, τόσο ειλικρινή...

Και τά δυο κομμάτια που μοι έστειλας ως τώρα, Έξωφανα, σοσ τά ένέκρινα και τά δημοσιεύω. Που θά πη ότι εκίμας πολό καλά να δομησθεις προς χάριν μου τις λογοτεχνικές σοσ δυνατότες. Κι' είναι άρεκατά σπάνιο, έξοις, να πωχαίνθ κανείς με τήν πρώτη δοκιμή. «Κάτα» θά κείνης λυπούμ, δέν μπορετ. Κι' έλπίζω να με στρέφθ σ' αυτή τήν ιδέα και τó τρίτο σο.

Βασιστάτα, Ναδία, δσα παιδιά κι' αν έχω, δέν εσχωθ κανένα, γιατί είμαι μητέρα. Τά λούθ δέν με κουράζουμ μόνο τó κακό, τó βλαστικό ή τó εσθωρο γράψιμο. Ωστόσο καλά κείνης που επικαλείται τήν όρθογραφία σου, γιατι ύπάρχει άλλος λόγος, πολό σπουδαιότερος, να γράφθ κανείς όρθά.—Λόγος που είναι βεβαία περιττό να σοσ τόν πω. Φανταζόσαι, και, τί φραση που περασε με τις μαθήτρες τού Διδασκαλείου Ασρίας, τις περαστικές από τήν πύλη σου, που σοσ δέθησαν να τις φιλοξενήσθ. Και εταν καλά κορίτσια άφοι τις άγάπησες τόσο ως τώρα θρατα κομμάτια, βρόκειες θραιότερα τά κομμάτια τών κοριτσιών.

Άλλά κι' ή Μεγάλη Έλλάς σ' αυτό είναι σύμφωνη. «Ήθελα να ήξερα—μου γράφε—άπό πότε χρονολογεί αυτό τó ως τώρα ή Κυρά-Φροσύνη: από της Ψρώσεως της Σελιδος, από τότε που ένεγράφη τó Διαπλάσι ή Ίδια, από τήν αρχή τού φαινετόθ τόμου; Πάντως, ετι και να ένοηθ, δέν βρσχω να έξη δίκια. Ναί μεν ετι έπράφθησαν και πολλά θρατα κομμάτια από άγορία—ποιός τó άρνείται; — ετι όμως που διατύπωσε τήν κρίση της ή φίλη μας, μου φαίνεται ετι άπέχει πολό της αληθείας. Άπόδειξις ετι ούτε τάγρία δέν έτόλμησαν ποτέ να ισχυρισθόν τετοιο πράγμα». Δέν έξορω κι' εγώ τί χρονικό διάστημα περιλαμβάνει τó ως τώρα της Κυρά-Φροσύνης. Άλλ' εταν συμφώνησα με τή γνώμη της, ετι απ' οφει μου τó φαινετό μόνο τόμο, όπου μερικά κομμάτια άγοριών μου έκαμαν έξαιρετική έντύπωση. Δέν θυμοσθμαι όμως τώρα ποιά και πόσα. Άλλά τί σημαίνει; Οριστικό συμπέρασμα δέν μπορετ να βγάζθ. Άργότερα, προϊόντες τού χρόνου και... τού τόμου, μπορετ ναχω κι' εγώ μιά έντύπωση διαφορετική. Τό στάδιο, βλέπετε, είναι άνοιχτό. Όλοι τρέχουμ. Και θά ίδουσε ποιάς θα φθάσθ στο τέλος...

Τήνη Καλλιτέχνη, εχεις πολό άδικο. Τó πρώτο σου έκείνο κομμάτι άπερρίχθθ άπλοστάτα γιατι δέν ήταν καλό. Άλλά και τó δεύτερο, που τό άντέγραφετ για δοκιμή, από ένα «σπουδαίο» περιοδικό, πρίεταθ ετι δέν ήταν καλύτερο. Πρώτο, γιατι τó περιοδικό έκείνο εδημοσίευσε, ετι τού έστειλαν, καλό ή κακό άδιάφορο. Δεύτερο, νομίζεις ετι ένα κομμάτι, και καλό άκόμη, δημοσιευμένο σε «σπουδαίο» εστω περιοδικό για μεγάλη, μπορετ να γωνά πάντα καλό, κατάλληλο και τó Σελίδα μας; Έδω είναι έλο τó άδικό σου. Όχι λοιπόν από κομμάτι προκατάληψη—τί λόγο θα είχθ—άλλά γιατι πραγματικώς δέν ήταν καλά. σοσ άπερίφρα και τó δικό σου κομμάτι και τó έζνο. Μήν έχεις γο αυτό κομμάτι άμφιβολία. Κι' εθακόλοθησθ να μου στείλθ, με καθ' έμπιστοσύνη. Πρόσθετε προπάντων τή κομμάτια που εγχερίνονται για τή Σελίδα, εσις να κείνης και σ' άμοια κατά τó είδος, κατά τó ύφος, κατά τή γλώσσα.

Περαστικά, Ίουδύθ, αν και τώρα, χωρίς άλλο, θα είσαι καλά. Διάθεσα κι' εγώ αυτό τó έθρο στήν «Πρώτη» για τή κρίση τού βιβλίου. Οι άρβυλοι που άναφερι, δέν είναι σωστοί. Τώρα, με τήν οικονομική κατάσταση τού τόπου, τά λογοτεχνικά βιβλία βέβαια, ειδθ σχεδόν πολυτελείας, δέν πουλούνται επως άλλοτε. Άλλά τά βιβλία τού κ. Εσνοπούλου κάνουν εξαίρεση. Είναι ίσως τά μόνα που δέν τά επέρρασε ή κρίση: Τά τελευταία του κυκλοφόρησαν δσο και τά προηγούμενα.

Ό «Κοσμάκης» π: χ: («Πρωτοέκδοση» κτλ.) βρσκειται όλοένα στή δεύτερη χιλιάδα. Σημειώσε δέ ετι, άνακθθεν, τά βιβλία αυτά τυπώνονται σε 3000 αντίτυπα. Τόν πρώτο χρόνο πουλούνται οι δυο, κι' ύστερ' από δυο-τρια χρόνια ή έκδοσις εξαλειφείται και γίνεται άλλη.

Ή, αυτό γίνεται και τώρα, μ' ελι τήν κρίση.

Όποιος Έπιστολάς που έστειλαν αυτήν τήν έδωμάδα κι' οι έξοις: Διαβαστά, Άστέρη, Χαρυνή, Γνασμουλή, Χρούση Κερδιά και Νέα Έλλάς.—Έξέτασε τις παραγγελίες των, τούς εύχαριστώ για δσα μου γράφομ και μου κακοφάινεται πολό που δέν έχω τόπο να τους άπαντήσω.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: τó νυκτοποδι τού θανάτου της Αιλιάνας. Διοθαντικό και τρυφερό. Άλλά ή έκτέλεση είναι άτεχνη και άδόκιμη. Θέλει εδάσκηση.—Μικρά άστέρια της Σοικιασίδας Άδρας Γνωστά.—«Πρωτόμοδ» τού Ώνειρου Δόξης. Άτεχνη γλώσσα, άδόκιμο ύφος. Και με τó μόλιθ δέν εκπέτρειται να γράφονται τά κομμάτια.—«Ποίημα» τού Έβελτίδου. Κοινό νοηματικό και άιατη γλώσσα.—«Παιδικός φόδος» τού Πάνου Μαχαβαράτα. Καλή ή ιδέα, αλλά ή έκτέλεση άτεχνη, με μετρικά λάθη.—Τά ίδια ελαττώματα έχει και ό «Χαμωνας» τού Μαργαριτωμένου Τριανταφυλλου.—«Ανέκδοτο» τού Κριστογνωμιάου Ανδρου. Κάπως άνοστο.—«Ήλιδοαίλημα» τού Ιδιου, Περιγράφη κοινή και ιδέες στερεωτικες.—«Τί άποτελέσματα φέρνει ή παρακοή» τού Έβελτίδου.

Άπορρίπτονται: τó νυκτοποδι τού θανάτου της Αιλιάνας. Διοθαντικό και τρυφερό. Άλλά ή έκτέλεση είναι άτεχνη και άδόκιμη. Θέλει εδάσκηση.—Μικρά άστέρια της Σοικιασίδας Άδρας Γνωστά.—«Πρωτόμοδ» τού Ώνειρου Δόξης. Άτεχνη γλώσσα, άδόκιμο ύφος. Και με τó μόλιθ δέν εκπέτρειται να γράφονται τά κομμάτια.—«Ποίημα» τού Έβελτίδου. Κοινό νοηματικό και άιατη γλώσσα.—«Παιδικός φόδος» τού Πάνου Μαχαβαράτα. Καλή ή ιδέα, αλλά ή έκτέλεση άτεχνη, με μετρικά λάθη.—Τά ίδια ελαττώματα έχει και ό «Χαμωνας» τού Μαργαριτωμένου Τριανταφυλλου.—«Ανέκδοτο» τού Κριστογνωμιάου Ανδρου. Κάπως άνοστο.—«Ήλιδοαίλημα» τού Ιδιου, Περιγράφη κοινή και ιδέες στερεωτικες.—«Τί άποτελέσματα φέρνει ή παρακοή» τού Έβελτίδου.

Ή άπορρίπτονται: τó νυκτοποδι τού θανάτου της Αιλιάνας. Διοθαντικό και τρυφερό. Άλλά ή έκτέλεση είναι άτεχνη και άδόκιμη. Θέλει εδάσκηση.—Μικρά άστέρια της Σοικιασίδας Άδρας Γνωστά.—«Πρωτόμοδ» τού Ώνειρου Δόξης. Άτεχνη γλώσσα, άδόκιμο ύφος. Και με τó μόλιθ δέν εκπέτρειται να γράφονται τά κομμάτια.—«Ποίημα» τού Έβελτίδου. Κοινό νοηματικό και άιατη γλώσσα.—«Παιδικός φόδος» τού Πάνου Μαχαβαράτα. Καλή ή ιδέα, αλλά ή έκτέλεση άτεχνη, με μετρικά λάθη.—Τά ίδια ελαττώματα έχει και ό «Χαμωνας» τού Μαργαριτωμένου Τριανταφυλλου.—«Ανέκδοτο» τού Κριστογνωμιάου Ανδρου. Κάπως άνοστο.—«Ήλιδοαίλημα» τού Ιδιου, Περιγράφη κοινή και ιδέες στερεωτικες.—«Τί άποτελέσματα φέρνει ή παρακοή» τού Έβελτίδου.

Ή άπορρίπτονται: τó νυκτοποδι τού θανάτου της Αιλιάνας. Διοθαντικό και τρυφερό. Άλλά ή έκτέλεση είναι άτεχνη και άδόκιμη. Θέλει εδάσκηση.—Μικρά άστέρια της Σοικιασίδας Άδρας Γνωστά.—«Πρωτόμοδ» τού Ώνειρου Δόξης. Άτεχνη γλώσσα, άδόκιμο ύφος. Και με τó μόλιθ δέν εκπέτρειται να γράφονται τά κομμάτια.—«Ποίημα» τού Έβελτίδου. Κοινό νοηματικό και άιατη γλώσσα.—«Παιδικός φόδος» τού Πάνου Μαχαβαράτα. Καλή ή ιδέα, αλλά ή έκτέλεση άτεχνη, με μετρικά λάθη.—Τά ίδια ελαττώματα έχει και ό «Χαμωνας» τού Μαργαριτωμένου Τριανταφυλλου.—«Ανέκδοτο» τού Κριστογνωμιάου Ανδρου. Κάπως άνοστο.—«Ήλιδοαίλημα» τού Ιδιου, Περιγράφη κοινή και ιδέες στερεωτικες.—«Τί άποτελέσματα φέρνει ή παρακοή» τού Έβελτίδου.

Ή άπορρίπτονται: τó νυκτοποδι τού θανάτου της Αιλιάνας. Διοθαντικό και τρυφερό. Άλλά ή έκτέλεση είναι άτεχνη και άδόκιμη. Θέλει εδάσκηση.—Μικρά άστέρια της Σοικιασίδας Άδρας Γνωστά.—«Πρωτόμοδ» τού Ώνειρου Δόξης. Άτεχνη γλώσσα, άδόκιμο ύφος. Και με τó μόλιθ δέν εκπέτρειται να γράφονται τά κομμάτια.—«Ποίημα» τού Έβελτίδου. Κοινό νοηματικό και άιατη γλώσσα.—«Παιδικός φόδος» τού Πάνου Μαχαβαράτα. Καλή ή ιδέα, αλλά ή έκτέλεση άτεχνη, με μετρικά λάθη.—Τά ίδια ελαττώματα έχει και ό «Χαμωνας» τού Μαργαριτωμένου Τριανταφυλλου.—«Ανέκδοτο» τού Κριστογνωμιάου Ανδρου. Κάπως άνοστο.—«Ήλιδοαίλημα» τού Ιδιου, Περιγράφη κοινή και ιδέες στερεωτικες.—«Τί άποτελέσματα φέρνει ή παρακοή» τού Έβελτίδου.

Ή άπορρίπτονται: τó νυκτοποδι τού θανάτου της Αιλιάνας. Διοθαντικό και τρυφερό. Άλλά ή έκτέλεση είναι άτεχνη και άδόκιμη. Θέλει εδάσκηση.—Μικρά άστέρια της Σοικιασίδας Άδρας Γνωστά.—«Πρωτόμοδ» τού Ώνειρου Δόξης. Άτεχνη γλώσσα, άδόκιμο ύφος. Και με τó μόλιθ δέν εκπέτρειται να γράφονται τά κομμάτια.—«Ποίημα» τού Έβελτίδου. Κοινό νοηματικό και άιατη γλώσσα.—«Παιδικός φόδος» τού Πάνου Μαχαβαράτα. Καλή ή ιδέα, αλλά ή έκτέλεση άτεχνη, με μετρικά λάθη.—Τά ίδια ελαττώματα έχει και ό «Χαμωνας» τού Μαργαριτωμένου Τριανταφυλλου.—«Ανέκδοτο» τού Κριστογνωμιάου Ανδρου. Κάπως άνοστο.—«Ήλιδοαίλημα» τού Ιδιου, Περιγράφη κοινή και ιδέες στερεωτικες.—«Τί άποτελέσματα φέρνει ή παρακοή» τού Έβελτίδου.

Ή άπορρίπτονται: τó νυκτοποδι τού θανάτου της Αιλιάνας. Διοθαντικό και τρυφερό. Άλλά ή έκτέλεση είναι άτεχνη και άδόκιμη. Θέλει εδάσκηση.—Μικρά άστέρια της Σοικιασίδας Άδρας Γνωστά.—«Πρωτόμοδ» τού Ώνειρου Δόξης. Άτεχνη γλώσσα, άδόκιμο ύφος. Και με τó μόλιθ δέν εκπέτρειται να γράφονται τά κομμάτια.—«Ποίημα» τού Έβελτίδου. Κοινό νοηματικό και άιατη γλώσσα.—«Παιδικός φόδος» τού Πάνου Μαχαβαράτα. Καλή ή ιδέα, αλλά ή έκτέλεση άτεχνη, με μετρικά λάθη.—Τά ίδια ελαττώματα έχει και ό «Χαμωνας» τού Μαργαριτωμένου Τριανταφυλλου.—«Ανέκδοτο» τού Κριστογνωμιάου Ανδρου. Κάπως άνοστο.—«Ήλιδοαίλημα» τού Ιδιου, Περιγράφη κοινή και ιδέες στερεωτικες.—«Τί άποτελέσματα φέρνει ή παρακοή» τού Έβελτίδου.

Ή άπορρίπτονται: τó νυκτοποδι τού θανάτου της Αιλιάνας. Διοθαντικό και τρυφερό. Άλλά ή έκτέλεση είναι άτεχνη και άδόκιμη. Θέλει εδάσκηση.—Μικρά άστέρια της Σοικιασίδας Άδρας Γνωστά.—«Πρωτόμοδ» τού Ώνειρου Δόξης. Άτεχνη γλώσσα, άδόκιμο ύφος. Και με τó μόλιθ δέν εκπέτρειται να γράφονται τά κομμάτια.—«Ποίημα» τού Έβελτίδου. Κοινό νοηματικό και άιατη γλώσσα.—«Παιδικός φόδος» τού Πάνου Μαχαβαράτα. Καλή ή ιδέα, αλλά ή έκτέλεση άτεχνη, με μετρικά λάθη.—Τά ίδια ελαττώματα έχει και ό «Χαμωνας» τού Μαργαριτωμένου Τριανταφυλλου.—«Ανέκδοτο» τού Κριστογνωμιάου Ανδρου. Κάπως άνοστο.—«Ήλιδοαίλημα» τού Ιδιου, Περιγράφη κοινή και ιδέες στερεωτικες.—«Τί άποτελέσματα φέρνει ή παρακοή» τού Έβελτίδου.

Ή άπορρίπτονται: τó νυκτοποδι τού θανάτου της Αιλιάνας. Διοθαντικό και τρυφερό. Άλλά ή έκτέλεση είναι άτεχνη και άδόκιμη. Θέλει εδάσκηση.—Μικρά άστέρια της Σοικιασίδας Άδρας Γνωστά.—«Πρωτόμοδ» τού Ώνειρου Δόξης. Άτεχνη γλώσσα, άδόκιμο ύφος. Και με τó μόλιθ δέν εκπέτρειται να γράφονται τά κομμάτια.—«

Έχει κάποιον αφηγηματική εδω-
ρεα, αλλά θέλει πολλή εξάσκηση
άκουα. — «Ονειρον — πραγματικό-
της» του Πανελληνίου Όνειρον.
'Αν δεν τ' εζημίωσεν ή φλοαρία καί
κάποιος σφόδρος άταίριαστος σά
βφος, θα ήταν ένα καλλογραμμένο
δήγημα. 'Ας τό βαναγράφη. — Θά
εξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΞΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν εγκρίνεται, ούτε
αναμένεται, άν δέν συνοδεύεται έπό τό
δικαίωμα, όρ. 10. — Τα έγκρινόμενα ή ά
ναυνομένα ισχύουν άς τήν 30 Νοεμβρίου
1931 'Όσα συνοδεύονται έπό Α, άνήμιου
σέ άνόρω καί θα έπό Κ, εο κριταία.

Νέα Ψευδώνυμα: Ουράνης
Φλώριος, ό. (ΤΦ). Μπετόβεν, ό.
(ς). Ξεπεσμένος Λόρδος, ό. (ΝΓ).
Ξεπρασμένη Λαϊδή, κ. (ΜΓ).

'Η Διάπλασις άπάζεται τόψ
φίλους τής: **Χρυσαλίδα** (άπορώ
πολύ στό τετραδίό σου, στό τρίτο
φύλλο, διάρχει τό άδικτωτό πού δή-
μοσιεύθηκε όπ' άρώ. 813. είναι δη-
κό σου' μήπως έπειδή άλλαξα μιά
λέξη — άντι 'όνομα γυναικείο», έ-
θαλα «βασιλίσσα τής Σερβίας», —
δέν τό άναγνώρισε; μά τέτοιες άλ-
λαγές κάνω σ' έλεος σχεδόν τίς 'Α-
σκήσις) **Μπουρμουλίνα** (θερμά
συγχαρητήρια για τήν έπιτυχία σου
στις εξετάσεις του πιάων' τίς φί-
λες, πού σοψ χρωστούν άπάντηση,
πρέπει να τίς ρωτήσης με Μ. Άγγε-
λία άν έλαβαν σ,τι τούς βουλεύει)
Νικηφόρον Ούσανόν (πολλές έ-
ρωτήσεις' κα' επειδή δέν έχω τόπο
σήμερα, στό έρχόμενο) 'Επιπό-
πλεχτην **Πορφύραν** (έχει καλώς'
για τό άλλο σοψ άπάντησα' στόν κ.
Ε. μπορείς να γράψης κα' άπου-
θείας) **Δικηγόρίαν** (έλαβα' θα
πώ στό **Δάνου Μοναξιάς** ότι οι
'Απόμοι' του σ' ένθουσίασαν') **Λυ-
γαριάν** (έστειλα' εύχαριστώ πολ-
λό για έλα') **Ουράνην Φλώριαν**
(μετά χαρής' για τό κομμάτι σου
θά σοψ πώ άμα τό διαβάσω' συχνά
δημοσιεύω βιογραφίες μεγάλων άν-
δρών, καί προπάντων τήν παιδική
τους ζωή) **Μισοκομέγαλην** (στήν
άρχη' αλλά 'άρχη' είναι τώρα για
άρχη; άς είναι, θά μέινουν γι' άρ-
γότερα) **Αλήθαν** (πολύ καλά ίπάν-
τηνες στόν έξόλερό σου, αλλά...
κάθενας με τήν ιδέα του' μπορείς
νά πεισής τόν καθένα νά μη διαγω-
νίσειται «περι χρημάτων, αλλά πε-
ρι δόξης»;...) **Βασιλέα τών Δα-
σών** (έστειλα' τό έξέρω καλά, έχεις
δικιο') **Αστέρη τής Μαμαής** (έλ-
πίχω να γίνης γρήγορα καλή καί να
σέ ιδώ') **Ιωάν. Χ. Βλαχάκη** (ξα-
νάστειλα') **Γλυκό Χαμόγελο** (έλα-
βα' σοψ έστειλα 2 δασυίδες χαρι-
λίσεων') **Σαφρανομένην Δόξαν**
(ά, τί εύτυχισμένην αιώτη ή αιώτα!
νά σοψ ζήση τό 'Αριστοτέλει, τό
ναογέννητο άδελφάκι σου) **Θεο-όνην**
(πρέπει, χωρίς άλλο να πάρης έναν
'Οδηγό καί να διαβάσης τούς βρους
τής συνεργασίας' όλ' αυτά πού μοψ
στέλνεις, έπίτός του Παιδικού Πνευ-
ματος, είναι παρά τόν κανονισμόν')
'**Αναβύθρον** (τήν διεβίβασα' τε-
τραδία καί λ/ορν έστειλα') **Πατρι-
ότην** κτλ. κτλ.

**Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά
τίν 27 Μαΐου, θ' άπάντησω στό έρ-
χόμενο.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 254ου Διαγωνισμού
Δύσεων. Αί λύσεις τού ελληνικού τούτου
είναι δε κατά μάχι τής 30' Ιουλίου.

358. Δεξιόγρφος
'Οσπριο καί μουσική
Τί κοινά νάχουν μπουρόνε;
Μά δυό νότες στή γραμμή
Κι' ένα έπίθετο μαζί
Τόσπριο αυτό άποτελοΐνε,
Γ'ώνγρφος 'Αβέρωφ

359. Συλλαβογρφος
Μιά νότα τής Βυζαντινής
Μέ καί πού φωτίζει βάτω κλάι
Κι' ένα θεο, άλλης φύλης,
'Αρέσως βλάτω να χαμογυλάη.
'Ηλιούγεννητη

360. Αναγραμματοδιδ
Γιός 'Εβραίου Πατριόρχη
Τά στοιχεία του μπρεδεΐνε,
Γιατί θέλησε, ως πλανήτης,
Στό στερέωμα ν' άνέρη.
'Αρχοντοπούλα

361. Δίνυμα
'Αν κα' αδελφός, έξαχρωστά
Γούστα 'χει καθημία:
Αυτή τόν πλοΐτον άγαπά,
'Η άλλη τήν πτωχάει.
'Η μιά καί τό θεάτρο
Κι' ή άλλη στήν πλατεία.
Πέτρος Ρινοαί

362. Ρόμβος
* * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

'Οριζοντίως εκ τών άνω: σύμ-
φωνον, βεβαιωτικόν, άρχαία εορ-
τή, άρχαίος θαξ ποιητής, πτη-
νον άρπакτικόν, ζώον κερασφό-
ρον.
Και καθέτως τά αυτά.

363. 'Επιγραφή
Ι Λ Α Τ Α Μ Ω Ζ Α Μ
Α Σ Ι Π Ρ Ο Κ Ο
Β Μ Α Τ Ε Μ
Ο Α Ο Ε
Α Ν
Α

364-368. Μαγικόν Γράμμα
Τή άνταλλαγή ενός γράμματος
έκάστης τών κάτωθι λέξεων
δι' ενός άλλου, πάντοτε τού αυ-
τού, να σχηματισθοΐν άννα άνα-
γοματισμοΐ άλλαι τόσοι λέξεις:
χάμα, μέλος, άγωγή, σοφός,
φανός.

Δικ Σάνδ

369. 'Επιγραφή εν Τριπλή
'Αεροσιχίδος.
* * * Τά τρία πρώτα γράμματα
* * * εκάστης τών κάτωθι ζη-
* * * τουμενων λέξεων, τιθέ-
* * * μενα κατά σειράν εις τήν
* * * θέσιν τών έναντι άστρού-
* * * σμων, άποτελοΐν έπιγρα-
φήν, τής όποιας ζητείται ή ά-
νάγνωσις:
1, 'Ακαυτος θεόςτης' 2, 'Ο
νοΐς με άλλην λέξιν, σύνθετον
άπό πρόσθεσιν' 3, Μέγα κράτος
τής 'Ασίας' 4, Μουακόν όργανο-
νον, πνυστόν' 5, 'Αρχαία έλλη-
νική πόλις' 6, Περίφημον όρος
τής 'Ελλάδος.

Λυσόχαρτο

370. Φωνηεντόλιπον
σ· φον· "· ο· δν· τ· φον· "· χονς
Βάτραχος Νο 4
371. Γρίφος
του του του
ο· υός του του του
του του του
ω· λειον· τ'ονα· θινδων.
'Αθηναία

Διά τούς Γαλλομωδέις
372. Grillage
* * * * * =Philosophe
* * * * * =Oiseau de proie [grec
* * * * * =insecte utile
* * * * * =Chaque ama-
Verticalement les memes.
Νάρκισσος

373. Rébus
du du
E vic T en du du
les du du
du
Νέλλην

Τέλος τού 254ου Διαγωνισμού,
'Από τό προσεχές άρχίζει νέος.

ΑΥΣΗΒΕΙΣ
των Πνευμ. Άσκήσ. τού φύλ. 11

127. Πηνηλόπη (πινέλλο, πη).
— 128. 'Υδρα-ύδρια. — 129. Βό-
δι-ροδι. — 130. 'Οσκάρ-ράκος.
131.
Σ
Α Μ Ο Σ
Ω
Α Υ Κ Ο Σ
Ω Ρ Α
Α
Μ Α Ρ Τ Ι Ο Σ
Π Ο Ι Η Τ Η Σ
Φ Ι Λ Ο Σ Ο Φ Ι Α
132. ΘΕΡΜΑ·Ι·ΚΟΣ ('Ερμαί,
Ρέα, Μάτος, Αιακός, Ιερός, Κο-
σμάς, όσθεος, Σάμος'. — 133-137.
Διά τού **Εδ**: εύχή, εύκολία, εύ-
φορος, εύαρεστος, εύπορος. —
113. ΡΗΝΟΣ (ΣυΡρος, Δημη-
τρα, Μίνος, Μεσολ·Ογγιαν, πρου-
τόν). — 139. Οι όυθαινοι διηγούν-
ται δόξαν Θεοΐ. — 140. 'Ονος έ-
λάττωσέ με, καγώ άντιλακτίσω;
(δν ως έλα, κτ' εις ε, Μεκκία,
Γοάν, Τίλα, κτ' εις α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
| ΑΑ'—403 |

Μιόδα, Δικηγόρινα, Σαπουνοβουκκ,
Μ Διαδοτικό 'Αστέρη, Γαρδένια, 16ό-
μη, περιμένο τετραδιάκι Δύσις' Επιρί-
δονος Τριπούπη 37. Στρομοπολάν, διά:
ΑΝΝΔΑ
| ΑΑ'—404 |
Α νταλλάσσω κόντες τοποιν, Αθροποιάν,
Α τετραδιάκι στείλας: Αγγιόνην Φι-
λιπιδου, 'Ισαίου 2, Χακιδία, διά:
Χρυσή Καρδιά
| ΑΑ'—406 |
Γ ΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ, Εικοσιπέπτε
διάφορα 'Αφρικανικόν χωρών άποστέλ-
λονται. Ελευθερα ταχυδρομικων, εις τόν
επάξιστον Δρχ 10. Α. Κωνσταντινου,
Γραμματοδιδς 25, Θεσσαλονίκη.

| ΑΑ'—406 |
— αναμπαίνοντας στό εαλονόρι μας
— στένω ο' έλους ένα Γλυκό Χαμόγε-
λο. 'Αριστοκρατι (σσαι με Μεγαλι,
Γαίά σου! Γλυκό Χαμόγελο

/ ΑΑ'—407 |
Β ήτραχοι, ή 29η Μαΐου είναι ήμια
Β 'εθνική μέμδασ' κα' δια λαμπρών
γορτώνο: Δέν εΐθε 'Ελλάδος οάε;
ΓΟΡΔΙΟΣ ΒΕΛΙΜΟΣ

| ΑΑ'—408 |
Π ρατομπαίνοντας στό Διαπλασέκο-
μο καιροΐ έλους-ε; Πρώτος μου
Δικαιοματισ' ΑΝΑΚΗΡΤΕΙΣ
'ΑΒΑΣΙΛΕΪΣ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ,
Δικαίωμα ψήφου δίδραχμον. Πρε-
βερσία όδηνης. Είς τόν Βασίλευ Σά-
λογόν βραβέτον 200 δραχμών. Σά-
λογοι, εΐστε τή όράση σας, Δύσις: Κα-
ληρόνη Τυχοπούλου, Ξενοδόχου 'Ερμής,
δός Πατισσιπριου, Αθήνας. (Διά Μπε-
τόβεν) ΜΠΕΤΟΒΕΝ

| ΑΑ'—409 |
ΣΙΝΕ ΝΕΛΙΟΛΙΣ
Διασταύρωσις νέων 'Ακαληπιού
καί Βαλτιτσίου
Ε νορήσ τήν Κυριακήν (1' Ιουνίου) με
τά πρώην φανόν έν 'Αθήνας μιλια-
νήματα 'Ομηκόντος Μούδρον τών περ-
ρισμένων 'Αφρικανικόν 'Εροστασιών
R. C. A. Radio, όπερτέλει εις άπόδοον
φωνής καί ήχοο καί με τας καλύτερας καί
μεγαλύτερας επιτυχίας τής χειμερινής πε-
ρίοδου.
Αί ταινία λογομύονται πάντοτε, όστις
νά επιτρέπεται ή είσοδος καί εις παιδιά
κάτω τών 16 έτων.

| ΑΑ'—410 |
Α λλιγογραφώ με έλους, έλεος, Δύσις,
Α Ζοριμά, Δημοκρατίας 52, Θεσσαλο-
νίκη. Μονάκριβη

| ΑΑ'—411 |
Α νταλλάσσω Μ. Μιστοκά με έλους. Δ σίς
Α μου: Α. Γ. 'Ηρωδοπούλου, Μαθητήν
Γ' τάξεος Γυμνασιου, 'Αλεξανδροπούλου.
Βασιλέος τών Δασών

| ΑΑ'—412 |
Θ ερμά εύχαριστώ όσοος με ψήφισα.
Μακρομηνον Δουλοΐδο, Μάρβελ,
εύχαριστώ πολύ, αλλά δέν έλλοιγομφο'
'Εκάνη τετραδιάκι έστειλα προ πολλού
δέν τό έλαβες; Αήνδα, τετραδιάκι μου
γύρισε πίσω. Μικρομάρβελη

| ΑΑ'—413 |
Σ τήν (ΑΑ'—371) εις τοπογραφική λθ-
θους, άντι εύφύζωσ' μπάκη εύφύζωσ'
| ΑΑ'—414 |
Χ ΑΡΑΤΗ ΤΗΣ ΛΕΥΓΕΡΙΔΣ
500 φήφοι εξησφαλισμένοι!
ψήφο έλοι

| ΑΑ'—415 |
Γ έρδιε Δαση, Βάγκινερ, Ταρξάν,
δέν γράφετε στούς 'Εφρόνιμους;
Παλαβούρσ' άφου εις τε δεσφρελαι;
Αδύγκριν-Νοστράδουρος
| ΑΑ'—416 |

Ο ΠΡΙΤΚΗΨΗΓ'Η ΟΜΙΧΑΝΕ, έξ-
ναμπαίνοντας στήν κήνον, έλλοιλο-
γροφαι καί άνταλλάσσω Μ. Μιστοκά. Πε-
ρισμένη ιδιαιτερία, έπό Παύλο Ντάρη, Σί-
φονέτ, Γόρδιο Δασαΐ, Δύσις: Vassos,
Poste Restante Alexandrie, Egypte.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΪΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τής Α' Περιόδου (1879—1893)
άπό τούς έκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν άκόμη μόνον οι εξής
τόμιοι: 7ος, 14ος, καί 18ος. 'Ε-
δαριστος τόμος δρχ. 25, ταχυ-
δρομικώς δε άποστελλόμενος δρχ.
28,50 διά τό 'Εσωτερικόν καί
δρχ. 35 διά τό 'Εξωτερικόν.

Τής Β' Περιόδου (1894—1920),
υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό-
μοι, 37 έν όλω. 'Εκ τούτων, οι
μέν Τόμοι τών έτών 1894—1923
τιμώνται έκαστος άρραφος δε.
80 καί ραμμένος δρχ. 85. Οι δε
Τόμοι τού 1929 καί 1930 τι-
μώνται έκαστος άρραφος δε. 110
καί ραμμένος δε. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου
τόμου προσθετά εις τας άνω
τιμάς: Διά τό 'Εσωτερικόν δρχ.
5 ό άρραφος καί δρχ. 15 ό ραμ-
μένος, δια δε τό 'Εξωτερικόν
δρχ. 28 εΐτε άρραφος εΐτε ραμ-
μένος.